ÅRGÅNG 124 ▪ NUMMER 5 ▪ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ▪ MAJ 2000

LIAHONA

Res
BOOK ARER
M205.5
N832SWE
2000
May

ÅRGÅNG 124 ▪ NUMMER 5 ▪ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ▪ MAJ 2000

LIAHONA

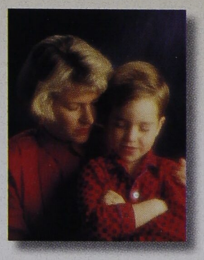

PÅ OMSLAGET
Framsidan: Foto Steve Bunderson.
Baksidan: Foto Robert Casey.

***LILLA STJÄRNANS* OMSLAG**
Foto Welden C Andersen

ARTIKLAR

2 **BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: EN TACKSAM INSTÄLLNING** PRESIDENT THOMAS S MONSON
14 **UNDERVISA BARNEN** PRESIDENT BOYD K PACKER
25 **BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: VÅRDA BESTÅENDE KÄRLEK**
36 **SPANIEN: UTFORSKA TRONS HORISONTER** DON L SEARLE
46 **JAG ÅTERVÄNDE** BARBARA AYCOCK
48 **KAN JAG HJÄLPA TILL?**

UNGDOMSSIDORNA

10 **LÄSA MED BEN** TAMMY MUNRO
13 **TÄNKVÄRT: KOM IHÅG DEM**
24 **VITTNESBÖRDSTRÄNING** TAMARA LEATHAM BAILEY
26 **SISTA DAGARS HELIGA RÖSTER: MED TACKSAMT HJÄRTA**
32 **FARLIG FRÅGA** BRAD WILCOX

LILLA STJÄRNAN

2 **VÄNNER EMELLAN: ÄLDSTE FRANCISCO J VIÑAS**
4 **FIKTION: ALLA UTOM JAG** NADINE A HALL
7 **SAMLINGSSTUNDEN: HÅLLA LÖFTEN** ANN JAMISON
10 **INTE VÄNTAT MIG DET AV DIG** CORNELIA DETTINGMEIJER
12 **BERÄTTELSER UR NYA TESTAMENTET: ELISABET OCH SAKARIAS; MARIA OCH ÄNGELN**
16 **"FÖLJ MIG"** PRESIDENT THOMAS S MONSON

SE SIDAN 32

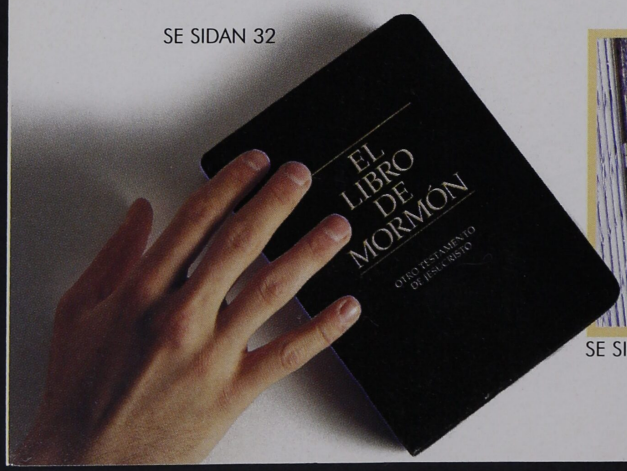

SE SIDAN 36

SE SIDAN 24

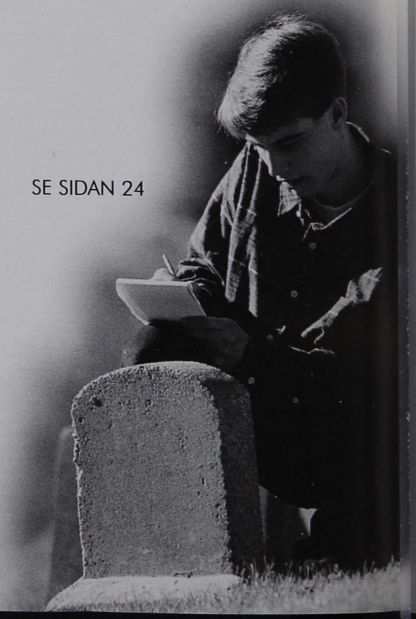

Maj 2000 • Årgång 124 • Nummer 5
LIAHONA 20985 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:
Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolvs kvorum:
Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Marlin K Jensen

Rådgivande: F Enzio Busche, John M Madsen, Alexander B Morrison

Studiekursavdelning:
Verkställande direktör: Ronald L Knighton
Redaktionschef: Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:
Chefredaktör: Marvin K Gardner
Assisterande chefredaktör: R Val Johnson
Redaktör: Roger Terry
Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood
Koordinator för redaktion och produktion: Beth Dayley
Tidskriftsassistent: Konnie Shakespear

Layoutavdelning:
Grafikansvarig: M M Kawasaki
Bildredaktör: Scott Van Kampen
Senior Designer: Sharri Cook
Designer: Thomas S Child, Tadd R Peterson
Produktionschef: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J Christensen, Kari A Couch, Denise Kirby, Jason L Mumford, Deena L Sorenson
Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:
Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Marknadschef: Joyce Hansen

Liahonas Sverigeredaktion:
Redaktör: Claes-Göran Edlund
Översättningstjänst
Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Ulf Arne Girhammar
Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets tidskriftsombud eller direkt till Nordiska Servicekontoret, Utlandagatan 24,412 80 Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en helårsprenumeration är SEK 100:00 och betalas direkt till enheten under "Annat". Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller e-mail till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon, holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kinesiska, kiribati, koreanska, lettiska, litauiska, malagasy, mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2000 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada: May 2000 Vol. 124 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new addresses *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

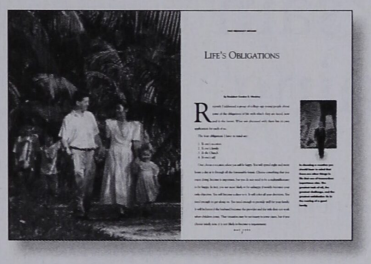

TACKSAM FÖR EN LEVANDE PROFET

Jag kände mig ofta oroad över mina plikter ända tills jag läste budskapet från första presidentskapet i *Liahona* (engelska) maj 1999. Jag tyckte mycket om budskapet "Skyldigheterna i livet" av president Gordon B Hinckley. Jag upplevde att det budskapet var skrivet just för mig eftersom det visade mig så många sätt att förbättra mig på. Jag läste budskapet tre gånger och diskuterade det omedelbart med mina vänner, som insåg att en levande profet är en stor välsignelse.

Nkemakolam Collins Nkemakolam,
Rumuomasi församling,
Port Harcourts stav i Nigeria.

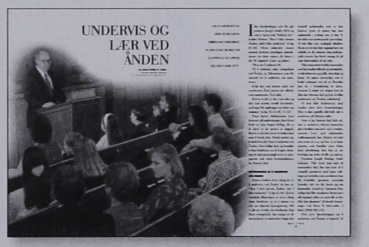

LÄR GENOM ANDEN

Varje månad ser jag fram mot att få *Liahona* (norska). Det känns bra att bli andligt uppbyggd av artiklarna, talen och budskapen i tidningen.

I artikeln av äldste Dallin H Oaks – "Undervisa och lär genom Anden" – i majnumret 1999, fick jag ännu en bekräftelse på att Anden talar till mig när jag läser och studerar evangeliet.

I sin artikel förklarar äldste Oaks att ett "brinnande hjärta" är "en känsla av tröst och frid". När den Helige Anden vittnar för mig om sanningen, får jag en inre känsla av lugn och frid, en glädje och harmoni som gör livet värt att leva.

Mona Hamnes,
Harstad-Narviks gren,
Tromsø distrikt i Norge

Redaktörens anmärkning: *Vi inbjuder alla ungdomar att delta i avdelningen FRÅGOR OCH SVAR i* Liahona *genom att besvara nedanstående fråga. Skicka in svaren så att vi har dem senast 1 juli 2000 till adressen* QUESTIONS AND ANSWERS 07/00, *Liahona*, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, *eller e-posta på adressen* CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. *Skriv ditt svar på skrivmaskin eller för hand på ditt eget språk och ange namn, hemadress och församling och stav (eller gren och distrikt). Skicka om möjligt med ett foto av dig. Detta foto kommer inte att returneras. Vi publicerar ett representativt urval av de svar vi får.*

Fråga: *Jag tjänar inte pengar så ofta, men när jag gör det betalar jag fullt tionde. Men jag tjänar så lite att mina pengar säkert inte spelar någon stor roll. Varför borde jag bry mig om att betala tionde?*

BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

President Thomas S Monson ❦ Förste rådgivare i första presidentskapet

En tacksam inställning

Ofta går våra tankar till honom som sonade våra synder, som visade hur vi ska leva och hur vi ska be, och som genom sina egna handlingar visade oss tjänandets välsignelser. Denne Guds Son, ja, Herren Jesus Kristus, som föddes i ett stall och lades i en krubba, kallar också idag oss alla att följa honom.

I Lukasevangeliets 17:e kapitel kan vi läsa:

”Under sin vandring mot Jerusalem följde han gränsen mellan Samarien och Galileen.

När han var på väg in i en by, kom tio spetälska emot honom. De stannade på avstånd

och ropade: ’Jesus, mästare, förbarma dig över oss!’

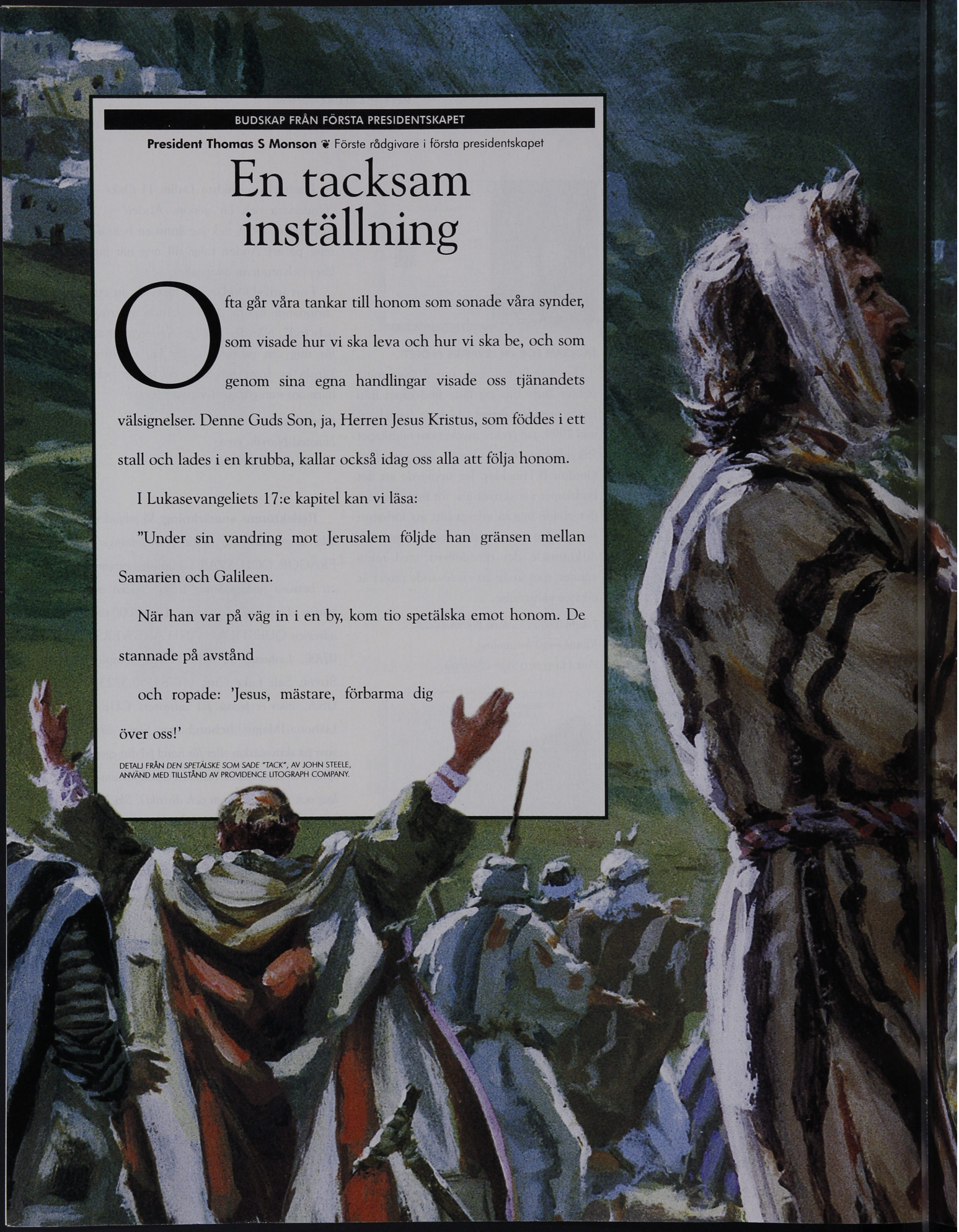

DETALJ FRÅN *DEN SPETÄLSKE SOM SADE ”TACK”*, AV JOHN STEELE, ANVÄND MED TILLSTÅND AV PROVIDENCE LITOGRAPH COMPANY.

Då sade han till dem: 'Gå och visa upp er för prästerna!' Och medan de var på väg dit, blev de rena.

En av dem vände tillbaka när han såg att han hade blivit frisk. Med hög röst prisade han Gud

och kastade sig till marken vid Jesu fötter och tackade honom. Han var samarier.

Jesus frågade: 'Blev inte alla tio rena? Var är de nio andra?

Är det bara den här främlingen som har vänt tillbaka för att ge Gud ära?'

Och han sade till mannen: 'Stig upp och gå. Din tro har hjälpt dig.'"[1]

Genom gudomligt ingripande blev dessa spetälska räddade undan en grym, långsam död och gavs ett nytt liv. Den tacksamhet som en enda av dem uttryckte förtjänade Mästarens välsignelse, de nios otacksamhet förtjänade hans besvikelse.

Liksom spetälskan hemsökte människorna förr, så plågas vi idag också. Våra plågor består, de försvagar, de förgör. De finns överallt. De känner inga gränser. Vi kallar dem självviskhet, girighet, njutningslystnad, grymhet och brottslighet, för att endast nämna några få. Mättade med deras gift får vi en benägenhet att kritisera, att klaga, att klandra och – sakta men säkert – överge det positiva och ta till oss det negativa i livet.

En populär sång från 1940-talet uttryckte tanken:

Framhåll det positiva,
glöm det negativa,
ta tag i det bejakande,
sky det ljumma.[2]

Det var ett gott råd då, och det är ett gott råd nu.

Vi lever här på jorden i en underbar tid. Våra möjligheter är obegränsade. Visst finns det en del som är fel i dagens värld, men det finns också mycket som är rätt, såsom lärare som undervisar, präster som tjänar Herren, äktenskap som är lyckliga, föräldrar som gör uppoffringar och vänner som hjälper.

Vi kan lyfta både oss själva och andra, när vi vägrar att bli kvar i den negativa tankens värld och istället i vårt hjärta odlar en tacksam inställning. Om otacksamheten räknas till de allvarliga synderna, då intar tacksamheten sin plats bland de ädlaste dygderna.

En favoritpsalm lyfter alltid vår ande, väcker vår tro och inspirerar våra tankar:

När i livets stormar hårt du prövas här
och du modlös tror, att allt förlorat är,
räkna då Guds gåvor, nämn dem en och en,
se, vad Gud dig givit och dig giver än. . .

Tröttas du i striden, står du nedstämd kvar?
Tappa inte modet, Herren all makt har.
Räkna då Guds gåvor, änglar vet din nöd,
och de skall dig alltid giva kraft och stöd.[3]

Vi gör klokt i att betrakta vårt eget liv. Snart finner vi mycket som manar till tacksamhet.

För det första kan vi känna tacksamhet över våra *mödrar*.

Mödrar, som villigt företog resan till dödsskuggans dal för att ge oss livet, förtjänar vår osvikliga tacksamhet. En författare sammanfattade kärleken till mödrarna när han sade: "Gud kunde inte vara överallt, därför gav han oss mödrar."

När Jesus hängde på det grymma korset på Golgota och led intensiv smärta och vånda, och "såg sin mor och bredvid henne den lärjunge som han älskade, sade han till sin mor: 'Kvinna, där är din son.' Sedan sade han till lärjungen: 'Där är din mor.'"[4] Vilket gudomligt exempel på tacksamhet och kärlek!

Min egen mor kanske inte läste för mig ur skrifterna. Istället lärde hon mig genom sitt liv och sina handlingar

FOTO: JED CLARK

vad som står i Bibeln. Omsorgen om de fattiga, de sjuka och behövande var vardagliga scener som jag aldrig glömmer.

Låt oss för det andra återspegla tacksamhet för våra *fäder*.

Precis som mödrarna är också fäderna alltid villiga att uppoffra sin egen bekvämlighet för sina barns skull. Dagligen arbetar de för att försörja familjen utan att någonsin klaga, och de är alltid angelägna om familjens välbefinnande. Denna kärlek till barnen, denna önskan att se dem friska och glada, är något oföränderligt i vår föränderliga tid.

En författare sammanfattade kärleken till mödrarna när han sade: "Gud kunde inte vara överallt, därför gav han oss mödrar."

Ibland har jag träffat föräldrar som har handlat kläder till en son på väg ut på mission. De nya kostymerna provas ut, de nya skorna snöras och skjortor, strumpor och slipsar köps i mängd. Jag träffade en far som sade till mig: "Broder Monson, jag skulle vilja att du träffade min son." Han höll nästan på att spricka av stolthet. Kostnaden för kläderna gjorde plånboken helt tom. Hans hjärta var fyllt av kärlek. Mina ögon fylldes av tårar när jag såg att hans kostym var gammal och hans skor utslitna. Men han saknade ingenting. Jag glömmer aldrig hur hans ansikte strålade.

När jag tänker på min egen far, minns jag hur han ägnade sin sparsamt tilltagna lediga tid åt att ta hand om en handikappad morbror, sina gamla mostrar och sin familj. Han verkade i församlingens presidentskap för Söndagsskolan. Han föredrog alltid att arbeta med barnen. Precis som Mästaren älskade han barn. Jag hörde honom aldrig säga ett kritiskt ord om någon annan. I sitt liv personifierade han arbetsmoralen. Jag vill tillsammans med er uttrycka min tacksamhet över våra fäder.

Låt oss för det tredje med tacksamhet minnas våra *lärare*.

Inte nog med att läraren formar elevernas förväntningar och ambitioner; läraren påverkar också deras inställning till framtiden och till sig själva. Om läraren älskar sina elever och har höga förväntningar på dem växer deras självförtroende, deras förmåga utvecklas och det går dem väl i framtiden. En hyllning till en sådan lärare skulle till exempel kunna låta så här: "Hon skapade i klassrummet en atmosfär, där värme och erkännande vävde sin förtrollade väv, där tillväxt och inlärning, fantasins flykt och de ungas anda tryggades."

Låt mig offentligt få uttrycka min tacksamhet till tre av mina egna lärare.

Jag tackar G Homer Durham, min historielärare. Han förkunnade sanningen: "Det förgångna ligger bakom oss; lär av det." Han älskade sitt ämne och sina elever. Kärleken i hans klassrum öppnade mitt sinnes fönster, så att kunskapen kunde komma in.

O Preston Robinson, min lärare i marknadsföring, fick oss elever att förstå att framtiden ligger framför oss och att vi måste förbereda oss för den. När han kom in i klassrummet, var hans närvaro som ett välkommet, friskt andetag. Han ingöt i oss en anda av att "du kan klara av det". Hans liv återspeglade hans undervisning – vänlig övertalning. Han förkunnade sanningen. Han inspirerade till ansträngningar. Han frammanade kärlek.

Så var det min söndagsskollärare – som jag aldrig glömmer, som jag alltid minns. Vi träffades första gången en söndagsmorgon. Hon följde med Söndagsskolans president in i vårt klassrum och presenterades för oss som en lärare, som faktiskt hade bett att få tillfälle att undervisa oss. Vi fick veta att hon hade varit missionär och älskade unga människor. Hon hette Lucy Gertsch. Hon var vacker, lågmäld och intresserad av oss. Hon bad varje klassdeltagare att presentera sig. Sedan ställde hon frågor som fick henne att förstå och få en inblick i varje pojkes och varje flickas bakgrund. Hon berättade för oss om sin egen barndom i Midway i Utah. När hon beskrev den vackra dalen, gjorde hon dess skönhet levande. Vi ville åka och titta på de gröna fält som hon älskade så mycket. Hon höjde aldrig rösten. På något sätt var ohövlighet och bråk oförenligt med skönheten i hennes lektioner. Hon lärde oss att nuet är här och att vi måste leva i nuet. Hon fick skrifterna att bli verkligt levande. Vi lärde personligen känna Samuel, David, Jakob, Nephi och Herren Jesus Kristus. Vår lärdom i evangeliet utvecklades. Vårt uppträdande förbättrades. Vår kärlek till Lucy Gertsch kände inga gränser.

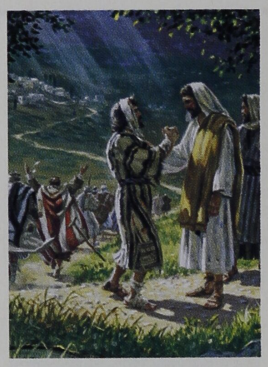

Inte nog med att läraren formar elevernas förväntningar och ambitioner; läraren påverkar också deras inställning till framtiden och till sig själva.

Vi började på ett projekt att spara pengar till en jättestor fest. Syster Gertsch förde noggrant bok över våra växande tillgångar. Som pojkar och flickor med god aptit omvandlade vi i fantasin pengarna till kakor, tårtor, pajer och glass. Detta skulle bli något alldeles fantastiskt – den största festen i historien. Aldrig tidigare hade någon av våra lärare föreslagit en fest som kunde likna denna i storhet.

Sommaren övergick i höst och hösten i vinter. Det mål vi satt upp för festen var nått. Klassen hade växt. En god anda rådde.

Ingen av oss kommer någonsin att glömma den grå

Vår käraste vän är den vi är gift med. Denna gamla värld skulle må så mycket bättre idag, om vänligheten och hänsynsfullheten dagligen återspeglade vår tacksamhet över vår make eller maka.

januarimorgon när vår älskade lärare berättade för oss, att en av våra klasskamraters mamma hade dött. Vi tänkte på våra egna mödrar och hur mycket de betydde för oss. Vi sörjde tillsammans med Billy Devenport.

Lektionen den söndagen handlade om kapitel 20 i Apostlagärningarna, vers 35: "[Ha] herren Jesu egna ord i minne: 'Det är saligare att ge än att få.'" I slutet av den väl förberedda lektionen nämnde Lucy Gertsch Billys familjs ekonomiska situation. Det var under depressionen; det var ont om pengar. Med glimten i ögat frågade hon: "Skulle ni vilja följa denna Herrens lärdom? Vad säger ni om att ta vår festkassa och som klass överlämna den till familjen Devenport som ett bevis på vår kärlek?" Beslutet var enhälligt. Vi räknade mycket noga varje slant och lade hela summan i ett stort kuvert.

Jag kommer alltid att minnas den lilla skaran som gick de tre kvarteren hem till Billy och hälsade på honom, hans syskon och deras far. Hans mor var märkbart frånvarande. Jag glömmer aldrig tårarna som glittrade i allas ögon, då det vita kuvertet med vår värdefulla festkassa överlämnades av vår lärares smala hand till den sörjande fadern. Vi nästan hoppade tillbaka till kapellet. Våra hjärtan var lättare än någonsin förr. Vår glädje var större och vår insikt djupare. Denna enkla, vänliga handling svetsade oss samman till ett. Vi lärde oss genom egen erfarenhet, att det verkligen är saligare att ge än att få.

Åren har gått. Det gamla kapellet är borta. Det föll offer för industrialiseringen. De pojkar och flickor som fick kunskap, som skrattade, som tillväxte under denna inspirerade lärares vägledning, har aldrig glömt hennes kärlek eller hennes lektioner.

Än idag när vi sjunger vår gamla favoritsång –

Sabbatsdag skön, vi dig hälsa så glatt!
För morgonens härold fly mörker och natt.

Vi till Guds kyrka nu hasta, ty där
oss sanning och ljus evangeliet lär.[5]

— tänker vi på Lucy Gertsch, vår söndagsskollärare, för vi älskade Lucy, och Lucy älskade oss.

Låt oss alltid ha en tacksam inställning till våra lärare.

Låt oss för det fjärde hysa tacksamhet för våra *vänner*. Vår käraste vän är den vi är gift med. Denna gamla värld skulle må så mycket bättre idag, om vänligheten och hänsynsfullheten dagligen återspeglade vår tacksamhet över vår make eller maka.

Herren uttalade ordet *vän* nästan med vördnad. Han sade: "Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befaller er."[6]

Verkliga vänner står ut med våra egenheter. De påverkar vårt liv i hög grad.

Oscar Benson, en berömd person inom scoutrörelsen, hade som hobby att intervjua män som var dömda till döden i olika fängelser i landet. Han berättade en gång att 125 av dessa män hade sagt, att de aldrig hade känt en god människa.

Mitt under andra världskriget upplevde jag hur äkta vänskap tog sig uttryck. Jack Hepworth och jag var tonåringar. Vi hade växt upp i samma område. En eftermiddag såg jag hur Jack kom springande på trottoaren mot mig. När vi träffades, såg jag att han hade tårar i ögonen. Han var så rörd att han knappt kunde få fram orden: "Tom, min bror Joe, som tillhör flottans flygkår, har dödats i en flygplanskrasch!" Vi omfamnade varandra. Vi grät. Vi sörjde. Jag tog det som en stor komplimang att Jack, min vän, instinktivt hade velat dela sin sorg med mig. Vi kan alla vara tacksamma för sådana vänner.

Låt oss för det femte uttrycka tacksamhet för vårt *land* – vårt fädernesland.

Då vi tänker på den stora skara som dött hedersamt då de försvarat hem och härd, kan vi tänka på de odödliga orden: "Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner."[7] Den djupa tacksamheten över det slutliga offer som så många har gjort, kan inte begränsas till någon enstaka minnesdag, en militärparad eller en smyckad grav.

Låt oss för det sjätte – och allra viktigast – återspegla tacksamhet för vår *Herre och Frälsare Jesus Kristus*. Hans förunderliga evangelium ger oss svar på livets största frågor: Varifrån kommer vi? Varför är vi här? Vart går min ande när jag dör? Hans kallade missionärer skänker dem som lever i mörker den gudomliga sanningens ljus:

Gå, ni evangeliets budbärare,
skynda, ni himlens sändebud.
Gå ut och förkunna evangelium:
Att en ängel kom hit ner från Gud.
En mäktig ängel med basunens ljud
gav oss Frälsarens glada bud.[8]

Han lärde oss att be. Han lärde oss att tjäna. Han lärde oss hur vi ska leva. Hans liv är ett kärleksarv. De sjuka botade han. De betryckta upplyfte han. Syndaren frälste han.

Han stod ensam. Några apostlar tvivlade. En förrådde honom. De romerska soldaterna stack ett spjut i sidan på honom. Människorna tog i vrede hans liv. Från Golgotas kulle genljuder ännu hans medlidsamma ord: "Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör."[9]

Redan tidigare, då han måhända insåg att hans jordiska verksamhet gick mot sitt slut, uttalade han sin sorg: "Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget ställe där han kan vila sitt huvud."[10] Att det "inte fanns plats för dem inne i härbärget" var inte ett enstaka uttryck för att han blev avvisad – utan bara det första. Han inbjuder dig och mig att ta emot honom. "Se, jag står vid dörren och bultar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och äta med honom och han med mig."[11]

Vem var då denne smärtornas man, förtrogen med

HANS OUTTRÖTTLIGA OMSORG, © GREG OLSEN, MED TILLSTÅND AV KONSTNÄREN OCH ART PRINT PUBLISHER VISIONS OF FAITH,

Låt oss följa honom. Låt oss efterlikna hans föredöme. Låt oss lyda hans ord. Härigenom överlämnar vi åt honom tacksamhetens gudomliga gåva.

sjukdom? Vem är denne ärans konung, Herren Sebaot? Han är vår Mästare. Han är vår Frälsare. Han är Guds Son. Han är vår frälsnings upphovsman. Han vinkar oss till sig: "Följ mig."[12] Han befaller: "Gå du och gör som han!"[13] Han vädjar: "Håll mina bud."[14]

Låt oss följa honom. Låt oss efterlikna hans föredöme. Låt oss lyda hans ord. Härigenom överlämnar vi åt honom tacksamhetens gudomliga gåva.

Min uppriktiga bön är att vi själva må återspegla denna underbara dygd: en tacksam inställning. □

FOTNOTER

1. Lukas 17:11–19.
2. "Ac-cen-tu-ate the Positive", text av Johnny Mercer (ASCAP, 1945).
3. Johnson Oatman jr (1856–1922), "Räkna Guds gåvor", *Psalmer*, nummer 167.
4. Johannes 19:26–27.
5. William Willes (1814–90), "Sabbatsdag skön, vi dig hälsa så glatt!", *Hymner*, nummer 136.
6. Johannes 15:14.
7. Johannes 15:13.
8. John Taylor (1808–87), "Go, Ye Messengers of Glory", *Hymns*, nummer 262.
9. Lukas 23:34.
10. Lukas 9:58.
11. Uppenbarelseboken 3:20.
12. Matteus 4:19.
13. Lukas 10:37.
14. Se Johannes 14:15.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

1. Vi kan upplyfta både oss själva och andra när vi odlar en tacksam inställning i vårt hjärta.

2. Låt oss visa tacksamhet för:

- våra mödrar
- våra fäder
- våra lärare
- våra vänner
- vårt land
- vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus

3. Genom att efterlikna Herrens exempel och lyda hans ord ger vi honom tacksamhetens gåva.

LÄSA MED BEN

Vad gör du när det är sent och du har för mycket att göra och din lillebror frågar om du kan läsa för honom? Du kanske vill göra det jag gjorde.

Tammy Munro
ILLUSTRERAD AV ROGER MOTZKUS

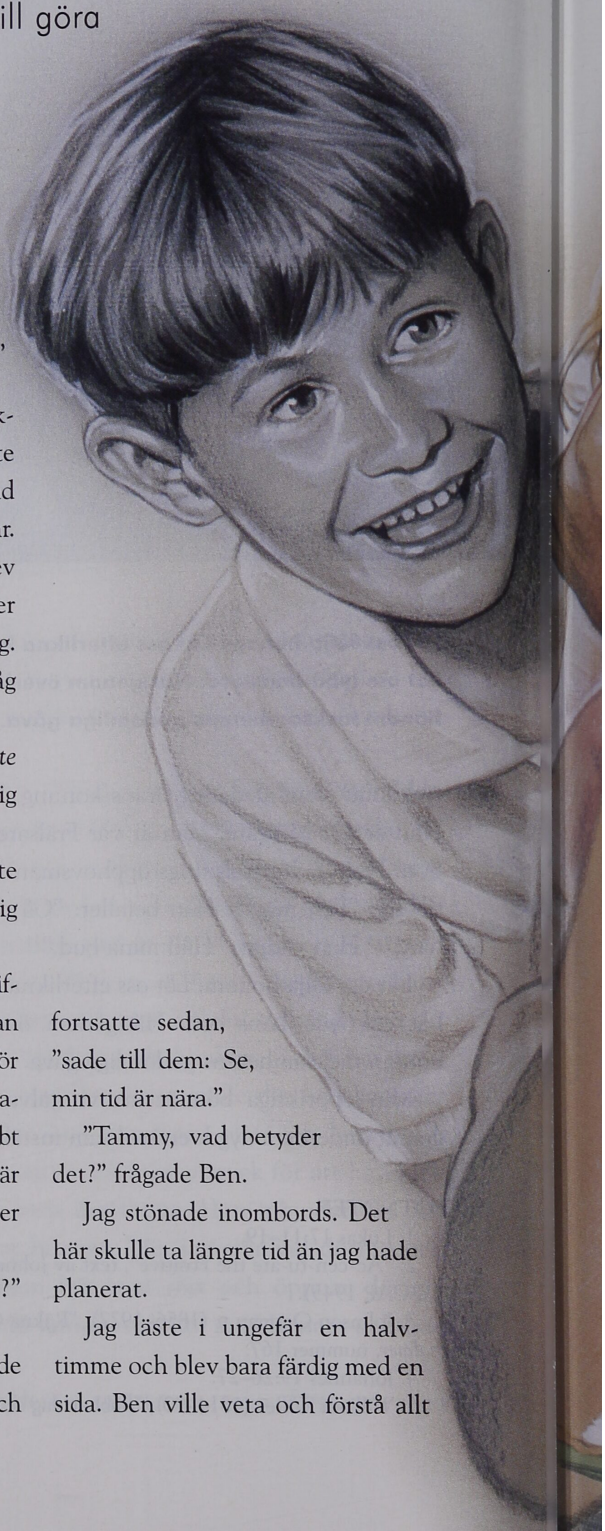

Jag lät pennan falla långsamt ur handen och suckade när huvudet föll mot skrivbordet framför mig. ”Jag klarar inte det här längre”, stönade jag.

Jag tittade upp på klockan på väggen. Den var kvart i nio. Jag hade velat ligga halv tio. När jag såg på mattetalen jag höll på med blev jag tårögd. Jag var så trött. Huvudet bultade och hela kroppen värkte men det var inte troligt att jag skulle få sova i natt. Matten skulle ta åtminstone en timme till att få färdig och sedan behövde jag lära mig mina repliker inför morgondagens teaterövning. Jag skulle lämna in min uppsats om två dagar och jag hade inte ens börjat än. Och till råga på allt hade jag pianolektion dagen efter, och min lärare skulle säkert inte bli så värst imponerad av den lilla tid jag hade lyckats öva under veckan.

”Tammy?” Den lilla rösten väckte mig ur mina tankar och jag vände mig trött om mot dörren.

”Ben”, gnällde jag mot min bror, ”varför sover du inte än?”

Sexårige Ben skuttade glatt genom rummet och satte sig i mitt knä.

”Jag är inte trött”, svarade han enkelt.

Jag log och gav honom en kram. Det var omöjligt att vara arg på honom länge.

”Läs en saga för mig, Tammy”, bad han.

”Ben”, började jag, ”jag vill verkligen men ikväll kan jag bara inte det.” Jag gav honom en detaljerad redogörelse för hur stressad jag var. Jag märkte hur besviken han blev och slutade komma med ursäkter och började känna mig skyldig. Blicken föll på mina skrifter som låg på sovrumsgolvet.

Där har vi en sak till som jag måste göra ikväll, tänkte jag och kände mig ännu mer missmodig.

Plötsligt fick jag en idé. Jag lyfte ner Ben från knät och sträckte mig efter Mormons bok.

”Du tycker om berättelser ur skrifterna, eller hur Ben?” frågade jag. Han nickade glatt och satte sig tillrätta för att lyssna. Det jag skulle läsa i seminariet var 3 Nephi 17. Jag slog snabbt upp sidan och började läsa: ”Se, när Jesus hade talat dessa ord, såg han åter på de församlade och . . .”

”Tammy, vad är församlade?” avbröt Ben.

”Det är alla människorna som hade kommit dit”, förklarade jag snabbt och fortsatte sedan, ”sade till dem: Se, min tid är nära.”

”Tammy, vad betyder det?” frågade Ben.

Jag stönade inombords. Det här skulle ta längre tid än jag hade planerat.

Jag läste i ungefär en halvtimme och blev bara färdig med en sida. Ben ville veta och förstå allt

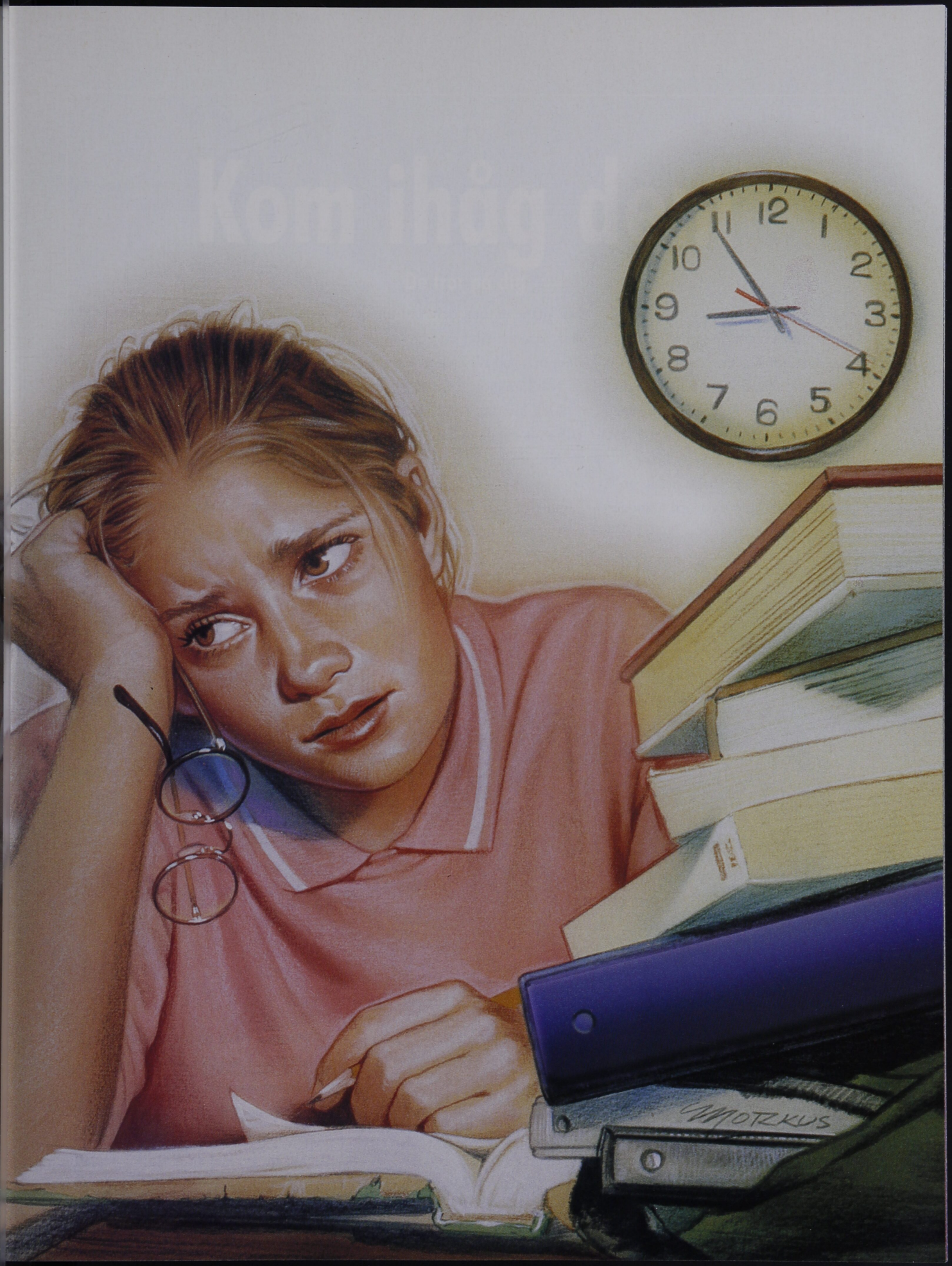
MOTZKUS

jag läste. Jesus undervisar nephiterna? Jesus botar de sjuka? Ord som ingen människa kunde skriva? Allt fascinerade honom. Men inte mig. Jag var bara ivrig att bli färdig med kapitlet, skicka honom i säng och återvända till mitt berg av läxor.

"När han hade sagt dessa ord", fortsatte jag, "grät han, och mängden bar vittne därom, och han tog deras små barn ett efter ett och välsignade dem och bad till Fadern för dem.

När han gjort detta grät han åter.

Och han talade till de församlade och sade till dem: Sen edra små!

När de blickade omkring sig för att se, lyfte de sina ögon mot himmelen och sågo himlarna öppna och änglar nedstiga ur himmelen, som om det vore mitt i eld. De kommo ned och omringade dessa små, och de voro omringade av eld, och änglarna betjänade dem" (vers 21–24).

Jag tystnade för att hämta andan och insåg plötsligt att jag just hade läst fyra verser utan att bli avbruten en enda gång!

Jag tittade frågande ner på Ben och såg förvånat att tårarna rann nerför hans lilla ansikte. Mina ögon mötte hans när jag sökte efter en förklaring.

"Tammy", sade han stilla, "jag önskar att jag hade kunnat vara där."

Plötsligt kände jag hur tårarna brände i mina egna ögon, och jag skämdes. "Jag också, Ben", viskade jag.

Mina läxor, teaterövningen och pianolektionen bleknade i jämförelse, när jag insåg att det var min inställning till andliga ting som krävde uppmärksamhet. Jag kramade min gullige lillebror som hade påmint mig om vad som verkligen var viktigt, och jag bestämde mig för att bättra mig. □

Tårarna rann nerför Bens lilla ansikte. "Jag önskar att jag hade kunnat vara där", var det enda han sade. Plötsligt visste jag att det som krävde uppmärksamhet i mitt liv var det som hör till Anden.

FOTO WELDEN C ANDERSEN

TÄNKVÄRT

Kom ihåg dem

De tror på dig

(Se 2 Moseboken 20:12, Malaki 4:5–6.)

UNDERVISA BARNEN

President Boyd K Packer
Tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum

Ett tal hållet vid en brasafton den 17 augusti 1999 under Brigham Young-universitetets utbildningsvecka.

Det är viktigt att undervisa barn och ungdomar om evangeliet och livets lärdomar.

Antalet människor som är församlade här och på andra ställen är bevis på den outsläckliga törst efter sanningen som åtföljer medlemskapet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

När jag bad till Gud om vad som skulle vara av största värde för er, slog det mig att om tre veckor så fyller jag 75 år och hamnar i vad jag kallar *övre medelåldern*.

Jag har varit lärare i mer än 50 år. Något som jag har lärt mig kommer säkerligen att vara till nytta för er.

Det här har jag lärt mig av erfarenhet: Livet lär oss en del som vi inte trodde att vi ville veta. De svåra läxorna kan bli de värdefullaste.

Jag lärde mig något annat om inlärning på min väg till den *övre medelåldern*. Lyssna på följande samtal mellan en läkare och hans patient:

Läkaren: ”Vad kan jag hjälpa dig med? Vad är det för fel?”

Patienten: ”Det är mitt minne. Jag läser något och minns det inte. Jag minns inte varför jag gick in i ett rum. Jag glömmer var jag lägger saker och ting.”

Läkaren: ”Hur länge har det här problemet besvärat dig?”

Patienten: ”Vilket problem?”

Om det roade er är ni antingen under 60, eller så skrattar ni åt er själva.

UNDERVISA BARNEN MEDAN DE ÄR SMÅ

När man blir äldre kan man inte lära sig eller minnas eller studera på samma sätt som när man var ung. Kan det vara orsaken till att profeten Alma gav rådet: ”Lär visdom i din ungdom, ja, lär i din ungdom att hålla Guds bud”?[1]

Det blir allt svårare för mig att lära mig skriftställen och diktstrofer utantill. När jag var ung kunde jag säga något två eller tre gånger och sedan minnas det. Om jag sade det många gånger, speciellt om jag skrev ner det, etsade det sig fast för gott i mitt sinne.

Ungdomen är tiden för inlärning utan svårighet. Det är därför barnens och ungdomarnas lärare har varit en så viktig fråga för kyrkans ledare ända från början.

Det är ytterst viktigt att undervisa barn och ungdomar om evangeliet och livets lärdomar.

Herren ger föräldrarna det största ansvaret och varnar dem:

Herren har gett föräldrarna det största ansvaret för att undervisa barnen.

FOTO CRAIG DIMOND. PERSONERNA PÅ BILDEN HAR INGET SAMBAND MED ARTIKELN.

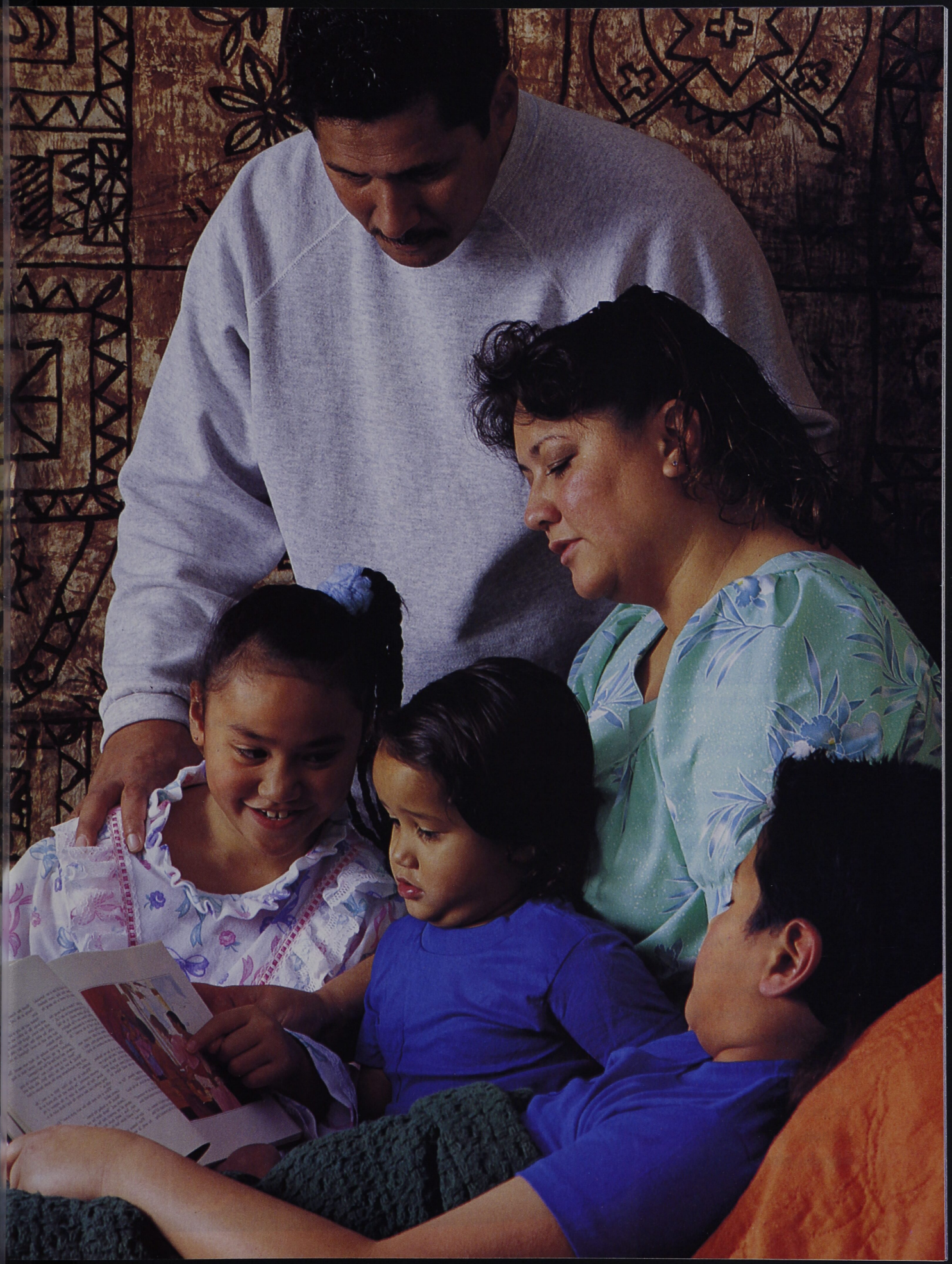

”Om det i Sion . . . finnas föräldrar, som hava barn och icke lära dessa att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva genom händers påläggning, så skall synden vila på föräldrarnas huvuden.”[2]

Det är denna kyrkas främsta syfte att undervisa ungdomarna, först i hemmet och sedan i kyrkan.

LÄGG UPP ETT FÖRRÅD AV KUNSKAP

Något annat som jag har lärt mig har att göra med att minnas det vi lärde oss när vi var unga. Kunskap som läggs upp i förråd i unga sinnen kan vänta många år på den stund då den behövs.

Låt mig ge er ett exempel. Jag är mycket bekymrad över medlemmars benägenhet att ignorera biskopens råd, eller att bli alldeles för beroende av honom, det andra extremfallet.

Jag bestämde mig för att tala om biskopar på generalkonferensen.

Jag förberedde mig under bön och kom ihåg ett samtal för 50 år sedan. Det tjänade mitt syfte som lärare – tjänade syftet perfekt. Nu citerar jag samtalet precis som jag gjorde på generalkonferensen:

”För många år sedan verkade jag i stavens högråd tillsammans med Emery Wight. Emery hade verkat som biskop för Harpers församling på landsbygden i tio år. Hans hustru, Lucille, blev vår president för Hjälpföreningen i staven.

Lucille berättade för mig att en vårmorgon ringde en granne på dörren och frågade efter Emery. Hon sade att han var ute och plöjde. Då sade grannen oroligt att tidigt den morgonen hade han åkt förbi åkern och märkt att Emerys hästar stod stilla i en halvfärdig fåra med tömmarna hängande över plogen. Emery syntes inte till. Grannen funderade inte över det förrän mycket senare, när han åkte förbi åkern igen och såg att hästarna inte flyttat på sig. Han klättrade över staketet och gick tvärs över fältet till hästarna, men han kunde inte hitta Emery någonstans. Han skyndade hem till dem för att höra med Lucille vad som hänt.

Lucille svarade lugnt: ’Oroa dig inte. Antagligen är det någon som behövt hjälp och kommit och hämtat biskopen.’

Bilden av ett hästspann som stod ute på åkern i timmar symboliserar hängivenheten hos kyrkans biskopar och rådgivarna vid deras sida. Varje biskop och varje rådgivare lämnar bildligt talat sina hästar stående i halvplogade fåror när någon behöver hjälp.”[3]

HÖGER: MÅLNING AV PRESIDENT BOYD K PACKER; NEDAN: BISKOPENS HÄSTSPANN, AV KENNETH WM PACKER.

Bilden av ett hästspann som stod ute på åkern i timmar symboliserar hängivenheten hos kyrkans biskopar och rådgivarna vid deras sida.

Jag hade aldrig tidigare nämnt den erfarenheten i ett tal – jag hade aldrig tänkt på den.

Jag ville levandegöra den i mitt sinne innan jag talade om den på konferensen, så jag letade reda på en dotter till Emery Wright. Hon gick med på att möta mig vid deras gamla hus och visa mig åkern där hennes far skulle ha plöjt den där dagen.

En av mina söner körde mig dit tidigt en söndagsmorgon. Han tog flera kort.

Det var en vacker vårmorgon. Åkern var nyplöjd, precis som den hade varit den där dagen för många år sedan. Fiskmåsar plockade mat i den nyvända myllan.

Att jag blev påmind om det minnet av Anden och kom ihåg det samtalet är inte ovanligt för mig. Det bekräftar sanningen i skriftstället – som jag av en händelse lärde mig utantill när jag var ung –

"I skolen ej heller sörja i förväg för vad I skolen säga, utan samlen alltid livets ord i edra hjärtan, så skall det givas eder i samma stund efter var och ens mått."[4]

Därpå följer ett löfte till dem som lägger upp ett förråd av kunskap:

"Den som mottager eder, hos honom vill även jag vara, ty jag skall gå framför eder. Jag skall vara på eder högra sida och på eder vänstra, och min Ande skall vara i edra hjärtan och mina änglar runt omkring eder för att understödja eder."[5]

Det var en bra läxa för mig, men det var inte allt.

När jag var ung målade och täljde jag träfigurer. Jag

Också när missionärernas skörd av nyomvända är mager kommer andlig kraft till dem och till kyrkan eftersom de lär av det som de undervisar om.

hade i stort sett lärt mig det själv. Medan mina barn växte upp ägnade jag min tid åt att lära dem det som jag hade lärt mig om livet och om att tälja och måla när jag var pojke.

När de var vuxna började jag tälja figurer igen som avkoppling. Jag täljde fåglar och lade ner många timmar på en figur. När jag fick frågan: "Hur många timmar tog det att göra färdigt den här?" svarade jag alltid: "Jag vet inte. Om jag fick reda på det skulle jag sluta."

Under timmarna när jag arbetade med mina händer, begrundade jag skapelsens under, och jag kände inspirationen flöda. Medan jag täljde figurer täljde jag tal.

Jag tyckte att det var fridsamt att tälja. När jag ibland blev lite stressad och butter sade min hustru: "Jag tror det är bäst att du går och börjar tälja på en ny figur."

Jag tror att om mitt *övre medelålders* minne skärptes en smula, skulle jag kunna peka på en figur och säga vilket tal den representerade. Jag lärde mig, att under de tysta stunderna kunde jag göra två saker på samma gång.

SKÖRDA FRÅN UNDERVISNINGEN

Jag kan inte längre tälja träfigurer. Arbetet är för svårt för mina progressiva glasögon och fingerleder som nu är lite stela efter polion jag hade som barn. Dessutom tar min kallelse alltmer tid och begränsar tiden jag kan ägna åt att både tälja trä och förbereda tal.

Förmågan att tälja träfigurer är nu i stort sett förlorad för mig, men inte för våra barn. Vi lärde dem när de var unga.

Bilden av hästspannet som stod på åkern stannade kvar inom mig. Jag tänkte att jag kanske kunde måla en tavla av biskopens hästspann som stod i åkern med tömmarna över plogen.

Jag tvekade eftersom det hade gått nio år sedan jag målade en tavla. Två väldigt talangfulla och inspirerade vänner erbjöd sig att hjälpa mig måla biskopens hästar och i juli behövde jag inte resa, så jag började.

HOOPER, FOTO: STEVE BUNDERSON

Jag lärde mig mycket av de två vännerna, och på ett mycket verkligt sätt finns de med i målningen. Men jag fick mer hjälp av mina två söner. En son tog fotona av den plöjda åkern, eftersom jag alltid försöker vara mycket noggrann när jag avbildar något i *trä* eller på *duk* eller med *ord*.

Det är en annan läxa. Jag kunde få hjälp av våra barn med något som de hade lärt sig när de var unga.

Den andre sonen bestämde sig för att göra en bronsskulptur av biskopens hästspann som komplement till min målning. Vi tillbringade många fruktbara timmar med att hjälpa varandra.

Från vår lada tog han ett gammalt seldon som har hängt mer eller mindre orört i drygt 50 år. Han dammade av det och tog med det hem. Han lade seldonet över en mycket tålmodig ridhäst. Den stod tyst medan han lade seldonet till rätta och gjorde detaljerade skisser av det.

Hans granne hade samlat på några gamla plogar. Däribland fanns en riktigt gammal plog som han också ritade av.

Och så fick vi tillbaka det som vi hade gett våra söner när de var unga. Precis som våra andra barn har de förbättrat det vi som föräldrar lärde dem när de var små. Och om våra dagar förlängs på jorden kommer en andra skörd – våra barnbarn – och kanske en tredje.

VÄCK SLUMRANDE TALANGER

Jag blev också påmind om något annat. En gång tidigare hade jag målat en tavla som hade inspirerats av kommentarer som jag hörde när jag var liten. Motivet var Willard Peaks [tre berg som ligger i norra Utah, ö a]. Jag hade hört de äldre kalla bergen för *presidentskapet*. De tre enorma, massiva bergen som pekade mot skyn symboliserade kyrkans ledare.

Det var för nio år sedan. Min son hade tagit mig med till Willard och fotograferat bergen. Vi åkte tillbaka en andra gång när det var skuggigare och kontrastrikare.

Efter alla år var jag tvungen att väcka upp något som jag hade låtit somna. Först var det en stor kamp. Jag var nära att ge upp flera gånger. En av mina vänner uppmuntrade mig och sade: "Sätt igång bara! Det finns alltid gott om plats i botten."

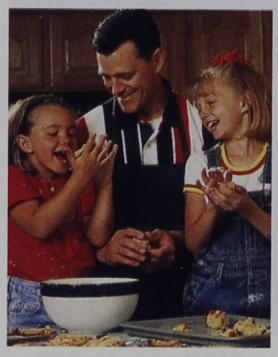

Det är ännu en lärdomsprincip – att dra lärdom av vanliga händelser i livet.

Jag gav inte upp, helt enkelt eftersom min hustru inte tillät det. Nu är jag glad att jag inte gav upp. Nu när jag har kommit in i det igen kanske jag målar en ny tavla – vem vet.

Att börja måla igen är kanske inte helt olikt att ha varit inaktiv i kyrkan under många år och bestämma sig för att återvända till fållan. Man har den där perioden av kamp när man försöker få den rätta känslan för det som har legat slumrande men som egentligen inte är förlorat. Och det underlättar att ha en vän eller två.

Det är ännu en lärdomsprincip – att dra lärdom av vanliga händelser i livet.

Målningen *Biskopens hästspann* är snart färdig. Min sons skulptur är i gjuteriet för att gjutas i brons.

Av en händelse är hans skulptur mycket bättre än min målning. Det är som det ska. Hans unga fingrar och sinne fungerar bättre än mina.

När vi rör oss mot den *övre medelåldern* lär vi oss att äldre ben inte böjs så lätt, att äldre leder inte rör sig så snabbt. Det är inte så lätt att knyta skorna när man är över 65 – då sänker de golvet.

Här har vi en läxa igen: "Lär visdom i din ungdom, ja, lär i din ungdom att hålla Guds bud."[6]

FOTO ROBERT CASEY

Att undervisa barn för med sig en egen belöning. Har ni inte lärt er än att när ni undervisar lär ni er mer av att undervisa än vad era barn lär sig av att bli undervisade?

"Guds härlighet är intelligens, eller med andra ord, ljus och sanning."[7]

"Jag har befallt eder att uppfostra edra barn i ljus och sanning."[8]

Den gudomliga gåvan, den Helige Andens gåva, ges till våra barn när de bara är åtta år gamla.

"Men Hjälparen, den heliga anden som Fadern skall sända i mitt namn, han skall *lära* er *allt* och *påminna* er om *allt* som jag har sagt er."[9]

Lägg märke till orden *lära* och *påminna*.

Att undervisa barn för med sig en egen belöning. Har ni inte lärt er än att när ni undervisar lär ni er mer av att undervisa än vad era barn lär sig av att bli undervisade?

ANVÄND ANDLIGA MINNEN

Det är skillnad på att få världslig kunskap och att få andlig kunskap. Elever märker det när de har prov. Det är mäkta svårt att minnas något som man inte först har lärt sig.

Det gäller världslig kunskap, men andligt kan vi använda minnen som sträcker sig bortom födelsen. Vi kan utveckla en lyhördhet för sådant vi inte förstod när vi var yngre.

Poeten Wordsworth upplevde en glimt av föruttillvaron när han skrev:

Vår födelse till jordelivets rike
är blott en sömn, av glömska skymd,
vår själ, en stjärnas like,
har lyst i annan rymd.

Ehuru fattigt lottade,
Dock ej fullkomligt blottade —
Med skimmerspår av en förlorad skrud,
Så komma vi från Gud.[10]

Jag hämtade dessa rader ur minnet, där jag förvarat dem alltsedan en engelsklektion under collegetiden.

De viktigaste lärdomarna kommer från vanliga händelser i livet.

En del väntar på övertygande andliga erfarenheter som ska bekräfta deras vittnesbörd. Det fungerar inte på det sättet. Det är de vanliga tingens tysta maningar och intryck som ger oss visshet om vår identitet som Guds barn. Vi förstår ingenting om våra privilegier när vi söker efter tecken och söker "bortom målet"[11] efter fantastiska händelser.

Vi är Guds barn, för vi levde hos honom i föruttillvaron. Emellanåt dras slöjan åt sidan. Vi får en antydan

om vilka vi är och om vår plats i alltings eviga ordning. Vare sig vi kallar det minne eller andlig insikt, är det ett av vittnesbörden om att Jesu Kristi evangelium är sant. Sådan uppenbarelse kommer när vi undervisar.

En gång hörde jag president Marion G Romney (1897–1988) säga: "Jag vet alltid när jag talar under den Helige Andens påverkan eftersom jag alltid lär mig något av det jag har sagt."

Herren sade till äldsterna:

"Hören, I min kyrkas äldster, som jag utvalt! I ären icke utsända att mottaga undervisning utan till att undervisa människobarnen om det, som jag genom min Andes kraft lagt i edra händer.

I skolen erhålla undervisning från höjden. Helgen eder och I skolen begåvas med kraft, så att I kunnen giva det alldeles såsom jag talat."[12]

"Du som därför undervisar en annan, lär du inte dig själv?" (Se Romarbrevet 2:21 i engelska Bibeln.)

Också när missionärernas skörd av nyomvända är mager kommer andlig kraft till dem och till kyrkan eftersom de lär av det som de undervisar om.

En president för diakonernas kvorum ska sitta med i rådet och undervisa sina meddiakoner.[13] En äldstekvorumpresident ska undervisa medlemmarna i sitt kvorum enligt förbunden.[14]

Paulus sade till Timotheos: "Det du har hört av mig i många vittnens närvaro, det skall du anförtro åt pålitliga människor som kan lära ut det i sin tur."[15]

Han förklarade med några få ord hur undervisningen blir sin egen belöning:

"Du som därför undervisar en annan, lär du inte dig själv? Du som predikar att en människa inte skall stjäla, stjäl du själv?

Du som säger att en människa inte skall begå äktenskapsbrott, begår du äktenskapsbrott?"[16]

LÄR VILLIGT

Häromdagen fick jag ett brev med en ursäkt, något jag har fått många gånger. Det kom från någon jag inte känner. I brevet stod det hur förbittrad och arg den medlemmen hade varit under lång tid på grund av ett tal som jag hade hållit. Det var en önskan om förlåtelse.

Jag är snar att förlåta. Jag är bara ett redskap både när det gäller att hålla tal och att förlåta.

Skrifterna innehåller många hänvisningar som visar hur "hårt"[17] det var för israeliterna och nephiterna att ta emot profeternas och apostlarnas undervisning. Det är så lätt att tacka nej till undervisning och harmas över läraren. Det har varit profeternas och apostlarnas lott från begynnelsen.

En av salighetsprisningarna lär att:

"Saliga är ni när man skymfar och förföljer er och på allt sätt förtalar er för min skull.

Gläd er och jubla, er lön blir stor i himlen. På samma sätt förföljdes ju profeterna före er tid."[18]

Följande är en typisk text ur breven med ursäkter: "Jag kunde inte förstå varför du tyckte att du måste få mig att känna mig så obehaglig till mods och så skyldig." Sedan kommer det ur deras kamp fram en insikt, inspiration, förståelse för orsak och verkan. Till slut förstår de och inser varför evangeliet är som det är.

Jag nämner ett av många olika ämnen. En syster kan slutligen komma att inse varför vi betonar vikten av att mödrar stannar hemma med sina barn. Hon förstår att inget tjänande motsvarar den upphöjande förfining som medföljer osjälviskt moderskap. Inte heller behöver hon försaka intellektuell eller kulturell eller social förfining. De får plats – i sin rätta tid – eftersom de följer med den eviga värdighet som är resultatet när man undervisar barn.

Ingen undervisning motsvarar, ger större andlig belöning eller mer upphöjelse än när en mor undervisar sina barn. En mor kan känna sig otillräcklig när det gäller kunskap i skrifterna eftersom hon är upptagen med att undervisa sina barn. Men hon kommer inte att få en mindre belöning.

President Grant Bangerter hade ett doktrinärt samtal med president Joseph Fielding Smith, som var på besök i hans mission i Brasilien. Syster Bangerter lyssnade och sade till slut: "President Smith, jag har uppfostrat barn och har inte haft tid att bli skriftlärd som han. Kommer jag till det celestiala riket med Grant?"

President Smith funderade nyktert på det ett ögonblick och sade sedan: "Ja, kanske om du bakar en paj åt honom."

En man kommer att finna det svårt att nå upp till det mått av andlig förfining som hans hustru får naturligt när hon undervisar deras barn. Och om han överhuvudtaget förstår evangeliet vet han att han inte kan nå upphöjelse utan henne.[19] Han kan i bästa fall hoppas på att leda genom att vara en uppmärksam, ansvarsfull partner i att undervisa deras barn.

Ingen undervisning är mer upphöjande än när en mor undervisar sina barn.

LÄRARNAS VÄLSIGNELSER

Tänk nu på löftet:

"Lären flitigt så skall min nåd vara med *eder* [läraren], och I [läraren, mamman och pappan] skolen bliva mera fullkomligt lärda i evangeliets teori, princip, lära och lag, i allt som tillhör Guds rike och är nyttigt för eder [mamma och pappa] att förstå."[20]

Märk att löftet snarare gäller läraren än eleven.

"Lären flitigt så skall min nåd vara med eder [som undervisar era barn eller i Primär, Söndagsskolan, Unga män och Unga kvinnor, prästadömet, seminariet, Hjälpföreningen]" så att ni ska få kunskap

"både om det som är i himmelen, på jorden och under jorden, det som har varit, det som är och det som snart skall ske, det som är hemma och ute, nationernas krig och förvirring jämte straffdomarna över landet, likaså kunskap om länder och riken,

så att I [som undervisar] kunnen vara förberedda på allt, när jag åter utsänder eder för att hedra det kall, vartill jag har kallat eder, och den mission jag betrott eder."[21]

Paulus profeterade till den unge Timotheos att "i de sista dagarna blir tiden svår".[22] Han sade: "Onda människor och svindlare kommer att gå allt längre på vägen mot fördärvet, på en gång bedragare och bedragna."[23]

Men vi kan fortfarande gå säkra. Vår trygghet ligger i att undervisa barnen:

"Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han blir gammal."[24]

Paulus gav Timotheos följande råd:

"Stå kvar vid det som du har lärt dig och fått visshet om. Kom ihåg vilka lärare du har haft

och att du ända sedan dina *barnaår* är *hemma* i de *heliga skrifterna*; de förmår ge dig den kunskap du behöver för att bli räddad genom tron på Kristus Jesus."[25]

Detta är Jesu Kristi kyrka. Det är hans kyrka. Han är vårt föredöme, vår Återlösare. Vi är befallda att vara "lika Kristus".[26]

Han undervisade barnen. Han befallde sina lärjungar i Jerusalem: "Låt barnen vara, och hindra dem inte från att komma hit till mig! Himmelriket tillhör sådana som de."[27]

I redogörelsen för Frälsarens verksamhet bland nephiterna kan vi se djupare in i hans själ än vad vi kanske kan någon annanstans:

"Och det begav sig, att han befallde dem att hämta sina små barn.

FOTO: STEVE BUNDERSON

Och de hämtade sina små barn och satte dem ned på marken runt omkring honom, och Jesus stod mitt ibland dem, och mängden drog sig tillbaka, så att de alla blevo förda fram till honom . . .

[Han grät] och mängden bar vittne därom, och han tog deras små barn ett efter ett och välsignade dem och bad till Fadern för dem.

När han gjort detta grät han åter.

Och han talade till de församlade och sade till dem: Sen edra små!

När de blickade omkring sig för att se, lyfte de sina ögon mot himmelen och sågo himlarna öppna och änglar nedstiga ur himmelen, som om det vore mitt i eld. De kommo ned och omringade dessa små, och de voro omringade av eld, och änglarna betjänade dem.

De församlade sågo, hörde och buro vittne, och de veta, att deras vittnesbörd är sant, ty allesammans sågo och hörde."[28]

Jag vet att denna uppteckning är sann. Jag vittnar om honom och välsignar alla er som undervisar barn i hans namn, i Jesu Kristi namn. Amen. □

KRISTUS OCH BARNEN I MORMONS BOK, AV DEL PARSON

I redogörelsen för Frälsarens verksamhet bland nephiterna kan vi se djupare in i hans själ än vad vi kanske kan någon annanstans: "Han tog deras små barn ett efter ett och välsignade dem och bad till Fadern för dem" (3 Nephi 17:21).

FOTNOTER

1. Alma 37:35.
2. L&F 68:25.
3. Se "Biskopen och hans rådgivare", *Liahona*, juli 1999, s 71.
4. L&F 84:85.
5. L&F 84:88.
6. Alma 37:35.
7. L&F 93:36.
8. L&F 93:40.
9. Johannes 14:26; kursivering tillagd.
10. William Wordsworth, "Ode: Intimations of Immortality" i översättning av Anders Österling, se *Nordstjärnan*, juli 1990, s 51.
11. MB Jakob 4:14.
12. L&F 43:15–16.
13. Se L&F 107:85.
14. Se L&F 107:89.
15. 2 Timotheosbrevet 2:2.
16. Se King James engelska version av Bibeln, Romarbrevet 2:21–22; kursivering tillagd.
17. Se Johannes 6:60; 1 Nephi 16:2; 2 Nephi 9:40; Helaman 14:10.
18. Matteus 5:11–12; se även Lukas 21:12; Johannes 15:20; 3 Nephi 12:11–12.
19. Se L&F 131:1–4; 132:19–21.
20. L&F 88:78; kursivering tillagd.
21. L&F 88:78–80.
22. 2 Timotheosbrevet 3:1.
23. 2 Timotheosbrevet 3:13.
24. Ordspråksboken 22:6.
25. 2 Timotheosbrevet 3:14–15; kursivering tillagd.
26. Se 1 Johannes 3:7.
27. Matteus 19:14.
28. 3 Nephi 17:11–12, 21–25.

VITTNESBÖRDSTRÄNING

Tamara Leatham Bailey
FOTO JED CLARK

Precis som dina muskler blir svaga när du inte använder dem, så blir ditt vittnesbörd svagt. Här är några förslag på hur du kan se till att ditt vittnesbörd växer hela året.

- Bli vän med en ny eller mindre aktiv medlem och hjälp honom eller henne att stärka sitt vittnesbörd.
- Läs en berättelse i skrifterna som inspirerar dig och använd sedan den inspirationen till att skriva en dikt eller en sång, att göra en skulptur eller en målning, eller att skriva ett brev och bära vittnesbörd för en vän.
- Stärk ditt vittnesbörd genom tjänande. Välj ett tjänandeprojekt som gör att du får anstränga dig lite.
- Välj upplyftande nöjen. Läs en klassisk roman, gå på konsert eller museum (se 13:e trosartikeln).
- Dela med dig av ditt vittnesbörd på sakramentsmötet eller till en familjemedlem, vän eller ledare. Skriv också ner ditt vittnesbörd i din dagbok.
- Berätta på familjens hemafton om en lektion som du nyss har haft i seminariet eller Söndagsskolan.
- Ta fram gamla nummer av *Nordstjärnan* eller *Liahona* och läs alla artiklar du ville läsa men aldrig kom dig för.
- Hjälp villigt dina föräldrar och andra familjemedlemmar med ett tjänandeprojekt eller släktforskningsprojekt.
- Ge en vän en Mormons bok. □

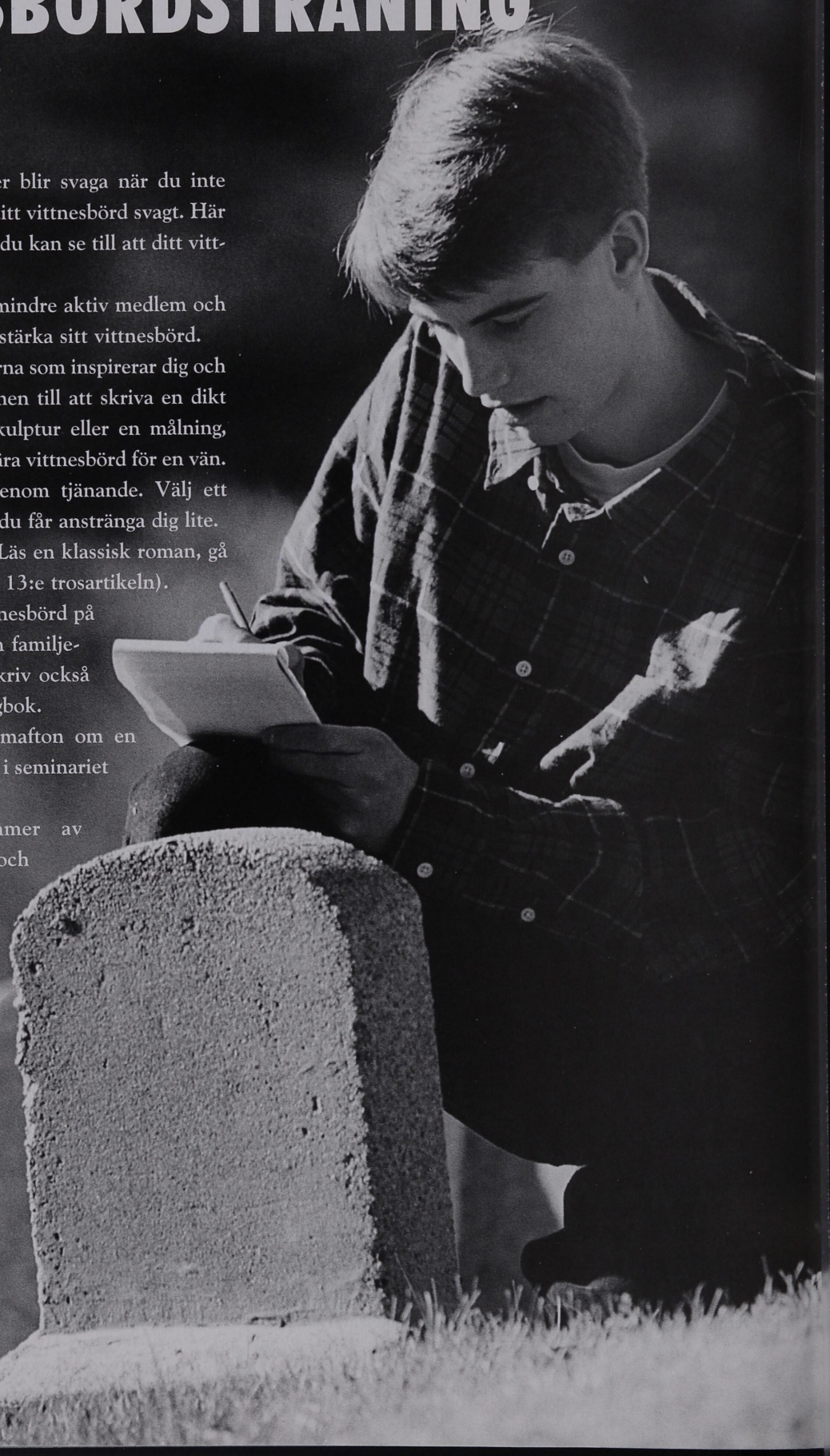

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2000

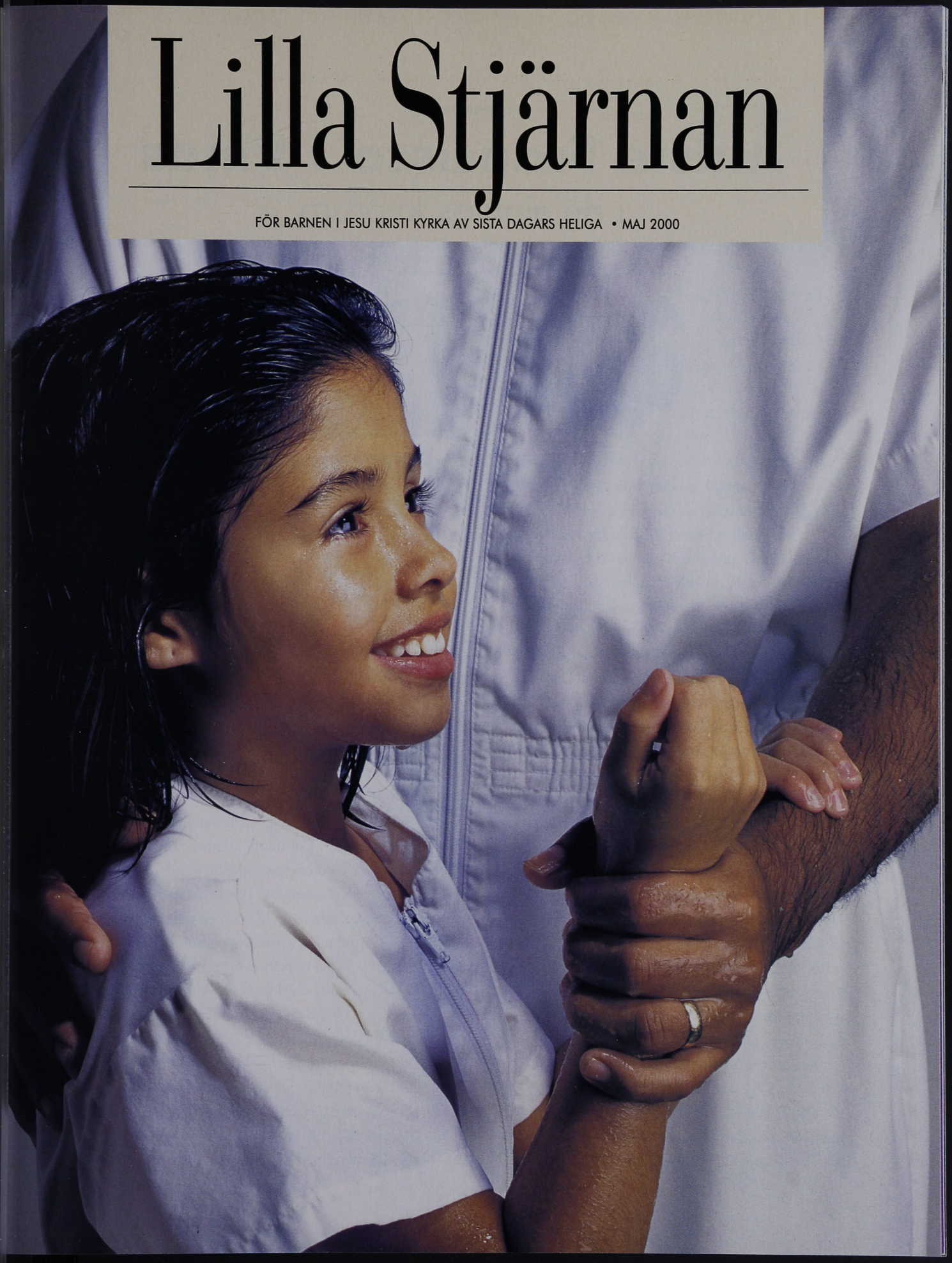

VÄNNER EMELLAN

Äldste Francisco J Viñas

i de sjuttios kvorum

Från en intervju av Rebecca Todd

BAKGRUNDSFOTO LANA LEISHMAN

Som treåring

Min familj har alltid varit min främste lärare. Jag föddes i Sevilla i Spanien. Sedan flyttade min familj till Paraguay och senare till Uruguay. Eftersom vi flyttade runt var jag ofta tvungen att säga hej då till mina vänner. Mina familjemedlemmar fick alltmer bli mina vänner. Jag är tacksam för mina familjemedlemmar eftersom de kommer att vara mina eviga vänner.

Min familj undersökte kyrkan i tre år. Det var mycket viktigt för mina föräldrar att vi döptes som familj. De visste att om vi gick med i kyrkan skulle det ofta bli svårt för oss att välja det rätta. Men de trodde att om vi alla bestämde oss för att följa Jesus Kristus, kunde vi hjälpa varandra när det blev svårt.

När vi döptes in i kyrkan bestämde mina föräldrar att vår familj skulle ägna sig åt offer och tjänande. Jag såg att det gjorde min mamma och pappa lyckliga när de hjälpte andra. Mina föräldrar tjänade alltid andra, så jag gick efter dem och försökte hjälpa till, jag också. Jag var ofta för liten för att kunna göra mycket, men mina föräldrars tjänande exempel inspirerade mig till en livslång önskan att tjäna andra.

År 1951 började vår gren att bygga ett kapell. Det var det första kapellet i Uruguay. Det fanns knappt 100 medlemmar som arbetade tillsammans med mina föräldrar för att bygga huset. Det mesta arbetet gjordes av grenens medlemmar. Jag ville också hjälpa till.

En del medlemmar blandade cement. En del medlemmar grävde hål och en del spikade. Det fanns inte många arbetsuppgifter för en femåring, så de gav mig uppgiften att räta ut spikar. Jag tog en hammare och slog på gamla spikar och försökte göra dem raka. Jag tycke mycket om hammarens klingande ljud och utmaningen att räta ut metallspikarna. Mest av allt tyckte jag om att ha en uppgift. Mina föräldrar påminde mig om att kapellet inte kunde byggas utan spik. Jag kände mig förtjust över att kunna tjäna kyrkan tillsammans med min familj.

Efter tre år var kapellet klart till slut. President David O McKay kom till Uruguay för att inviga det. Jag minns hur president McKay stod i kapellet, och jag var så glad över att han kunde se byggnaden som jag hade hjälpt till att bygga. Han satte hörnstenen på plats och invigde byggnaden. Hans vita hår gjorde att han såg ut som om han hade kommit från himlen. Han gick runt och skakade hand med alla. När han kom till mig, böjde han sig särskilt ner för att skaka hand med mig. Det var min första erfarenhet av att möta en profet och när han talade till mig, fick jag en varm känsla i hjärtat. Jag kände mig glad över att jag hade hjälpt till att bygga kapellet.

Tjugo år senare blev jag biskop och verkade i samma byggnad som jag hade hjälpt till att bygga. Grenen hade växt på de tjugo åren, och det hade jag med. Som barn hade jag förlitat mig på mina föräldrars vittnesbörd. Jag hade senare fått ett eget vittnesbörd när jag tjänade andra.

En del av mina bästa minnen är från tiden när jag böjde knä med min familj i bön och när vi läste skrifterna tillsammans, särskilt Mormons bok. Nephi var min favoritperson i skrifterna. Han höll modigt Guds bud. Nephi var lydig, oavsett hur svårt det var att tjäna Gud.

Att gå i Primär innebar att vara lydig, att vara tyst och att lyssna på lektionen. Min mamma var min primärlärare och hon hade alltid med sig en bild av Jesus Kristus. Hon lärde oss att vara vördnadsfulla, att inte leka och föra oväsen och att tänka på Frälsaren.

När jag hade aronska prästadömet innebar lydnad att göra i ordning sakramentet med vördnad. Jag visste att jag gjorde något mycket viktigt när jag välsignade sakramentet.

När jag var biskop innebar lydnad att göra uppoffringar för att komma till templet. Min hustru och jag blev inbjudna att vara med på generalkonferensen i Salt Lake City i Utah. Vi hade inte nog mycket pengar för att resa dit men ville väldigt gärna bli beseglade för evigt i Herrens hus. Vi bad vår himmelske Fader att bereda en utväg för oss att ta emot hans inbjudan, att alla heliga ska besöka templet. Vi blev välsignade med extraarbete. Vi tjänade tillräckligt mycket pengar för att resa till Salt Lake City. Att knäböja i templet, helt klädd i vitt, tillsammans med min hustru Cristina, var en av de underbaraste händelserna i mitt liv. Vårt äktenskap blev annorlunda efter det att vi hade varit i templet och känt Herrens helige Ande besegla oss för evigt.

Nu innebär lydnad att ta med min familj vart Herren än vill att vi beger oss. Det är ofta svårt för mina barn, Adrianna, Gabriel och Silvia att flytta så mycket. Silvia var bara sju månader gammal när vi flyttade från Uruguay till Argentina för att presidera över en mission. Varje flytt innebär nya vänner för mina barn. De litar på att de är varandras vänner precis som jag litade på min familj.

Jag älskar mina barn och jag älskar kyrkans barn. Ni är vår himmelske Faders söner och döttrar. Älska era familjer och lär av deras rättfärdiga exempel. Var rättfärdiga exempel i era familjer. Var hjälpsamma, var ni än är, och lär er att uppoffra er och tjäna kyrkan. □

Äldste Viñas och hans hustru Cristina, och deras barn Silvia, Adrianna och Gabriel.

Alla utom

FIKTION

Nadine A Hall

FOTO STEVE BUNDERSON. PERSONERNA PÅ BILDEN HAR INGET SAMBAND MED ARTIKELN.

Kristoffers hjärta var tungt när han långsamt gick till familjens bil efter Primär. *Varför hör alla utom jag den stilla, tysta rösten?* undrade han.

På fastemötet hade broder Johansson berättat om något som hade hänt honom när han körde på en lugn sträcka av motorvägen. Den stilla, tysta rösten hade sagt till honom att ta en annan väg hem, som var ungefär tio kilometer längre. Även om han var ivrig att få komma hem efter sin affärsresa, lydde han maningen. När han körde den längre vägen såg han en bil-olycka. En ung familj hade rest för att hälsa på släktingar. När pappan som körde bilen somnade, kom bilen för nära vägkanten och rullade nerför en brant backe. Broder Johansson kunde ringa efter hjälp och ge dem första hjälpen.

Biskop Bengtsson berättade om när den Helige Anden manade

n jag

honom att hälsa på syster Henriksson under veckan. Syster Henriksson var änka och bodde ett par kilometer in på en grusväg bortom motorvägen som ledde till staden. När biskopen åkte för att hälsa på henne, upptäckte han att hennes värmepanna hade gått sönder. Hon hade ingen telefon och kunde inte längre köra bil, så hon hade bett vår himmelske Fader om hjälp. Den stilla, tysta rösten hade sagt till henne att allt skulle ordna sig.

Senare hade Kristoffers primärlärare, syster Ström, haft en lektion om den Helige Anden. Hon berättade om när den stilla, tysta rösten hade sagt åt henne att se till sin sovande baby. När hon gjorde det, verkade allt vara bra.

Men när hon skulle gå, sade rösten en gång till åt henne att titta till sin son. Den här gången gick hon bort till spjälsängen och tittade närmare på honom. Bredvid honom låg en stor, spetsig glasbit. En tavla som hängde ovanför spjälsängen hade ramlat ner. Det mesta av glaset och ramen låg bakom spjälsängen, men den stora, spetsiga biten hade ramlat ner i sängen bredvid hennes sovande son.

Syster Ström berättade också en händelse ur lektionsboken om en av profeterna som hade varnats av den stilla, tysta rösten att han var i fara.

Varför kan alla höra den stilla, tysta rösten utom jag? undrade Kristoffer igen. Han visste att han hade fått den Helige Andens gåva när han hade konfirmerats efter sitt dop för nästan två år sedan. *Så varför talar inte den Helige Anden till mig?*

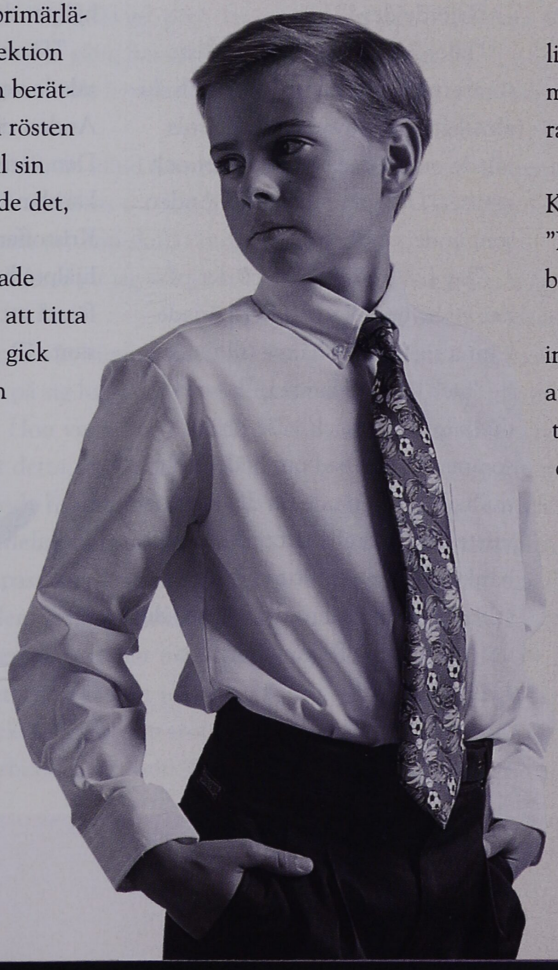

"Hur var det på Primär?" frågade mamma när Kristoffer och hans två yngre systrar gick in i bilen. Jill och Mikaela började berätta om sina lektioner och vilka sånger de hade lärt sig på sångstunden. Kristoffer tittade sorgset ner i golvet.

"Vad handlade din lektion om, Kristoffer?" frågade pappa.

En tår rann nerför Kristoffers kind. "Den Helige Anden", svarade han tyst. Jill och Mikaela slutade pladdra eftersom de märkte att något var fel.

"Vi kanske kan prata om det här lite mer när vi kommer hem", sade mamma när de svängde in på garageuppfarten.

Senare bad mamma och pappa Kristoffer att komma till deras rum. "Kristoffer", sade mamma, "vill du berätta varför du är ledsen?"

Kristoffer tittade ner. Han ville inte att hans föräldrar skulle få veta att den Helige Anden inte talade till honom. De hörde antagligen den stilla, tysta rösten hela tiden.

"Hör på mig", sade pappa och lade armen om Kristoffer, "vi märker att du är ledsen, och vi vill hjälpa dig."

Kristoffer kände tårarna bränna i ögonen. "Mamma, pappa", sade

han med darrig röst, ”varför talar inte den Helige Anden till mig? Jag har alltid försökt göra det rätta. Jag vet att jag gör fel ibland – som den gången jag spillde röd saft på den nya mattan och sade att det var Jill som hade gjort det, så att jag inte skulle råka illa ut. Men jag sade sanningen till slut. Måste man vara lika fullkomlig som biskopen eller broder Johansson eller syster Ström för att den Helige Anden ska tala till en?”

Mamma och pappa såg lite förvånade ut. ”Kristoffer”, sade mamma, ”den enda fullkomliga människa som har levt på jorden är Jesus Kristus. Alla gör misstag. Varför tror du inte att den Helige Anden talar till dig?”

”Jag har aldrig hört den stilla, tysta rösten”, svarade Kristoffer.

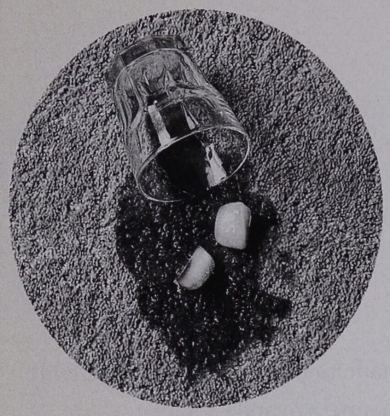

”En hörbar röst är inte det enda sättet för den Helige Anden att tala till oss”, sade mamma. ”Ofta kommer svaret som en känsla, inte som ord som vi hör. Kommer du inte ihåg att det kändes bra när du hade bett vår himmelske Fader om förlåtelse för att du hade skyllt på din syster när du spillde på mattan? Den känslan kom från den Helige Anden.”

”Gjorde den?”

”Eller som den gången vi läste skrifterna”, lade pappa till, ” och du plötsligt förstod vad Jesus Kristus talade om i liknelsen om vetet och ogräset. Det var den Helige Anden som undervisade dig.”

”Jag har aldrig tänkt på det på det viset förut!” Kristoffer började känna sig mycket bättre till mods.

”Och”, sade mamma, ”kommer du ihåg när du gick vilse förra sommaren och bad om hjälp? När du hade bett, kände du dig lugn och visste att du skulle sitta på närmaste bänk och låta oss hitta dig. Den stilla, lugna känslan som hjälpte dig veta vad du skulle göra, var den Helige Anden.”

Kristoffer log. Nu förstod han. Den Helige Anden hade talat till honom – även om han inte hört den stilla, tysta rösten med sina öron! Nu sade han uppspelt: ”Och förra veckan när jag talade på Primär? Jag hade verkligen övat, men när jag reste mig upp, hade jag glömt talet. Då bad jag tyst, och plötsligt kunde jag komma ihåg mitt tal. Det var den Helige Anden också, eller hur?”

”Just det”, sade pappa. ”En del av den Helige Andens gåva är att han hjälper dig att komma ihåg.”

”Tänk, alla de där gångerna talade verkligen den Helige Anden till mig!” Den varma känslan i Kristoffers hjärta hjälpte honom förstå att det var sant. □

Hålla löften

Ann Jamison

"Om I alltid kommen ihåg mig, skolen I hava min Ande hos eder" (3 Nephi 18:7).

Melinda var nästan åtta år, och hon var ivrig att få döpas och få den Helige Andens gåva. Hon var beredd att ingå ett förbund – ett heligt löfte – med vår himmelske Fader.

Melinda hade redan övat på att ge och hålla löften. När hennes mamma bad henne läsa för sin lillebror varje kväll, lovade Melinda att göra det – och det gjorde hon! Och varje gång hon gick hem till en vän, lovade hon att hon skulle komma hem i tid. Hon höll det löftet också.

Mest av allt försökte Melinda alltid komma ihåg Jesus. När hon var frestad att låtsas att hon inte hörde sin pappa som ropade att hon skulle komma hem, tänkte hon: *"Vad vill Jesus att jag ska göra?"* Hon sprang snabbt hem.

Nu var hon ivrig att lova vår himmelske Fader att hålla hans bud och att ta på sig hans Sons namn och att alltid minnas honom. Hon visste att när hon skulle döpas och lova allt detta, skulle han lova henne att alltid ha sin Ande hos henne.

På hemaftonen lärde Melindas pappa henne om Liahona, en speciell kompass som Herren gav till Lehis familj för att leda dem genom ödemarken (se 1 Nephi 16). Liahona fungerade bara när människorna var trofasta och flitiga i att hålla buden (se vers 28). Melinda visste att hon också måste vara trofast och flitig i att hålla sitt dopförbund så att hon skulle kunna ha den Helige Anden som vägvisare. Hon visste att om hon höll *sitt* löfte, skulle vår himmelske Fader hålla *sitt* löfte.

Förslag till samlingsstunden

1. Rita en bild på Liahona (se 1 Nephi 16:10), och gör flera kopior av den. På baksidan av varje Liahona skriver du en sångtitel och en fråga som kan besvaras med hjälp av sångtexten. Be ett barn välja en Liahona, läsa sångtiteln högt och svara på frågan med hjälp från sin klass. Tänkbara sånger: "Jesu dop" (Lilla stjärnan, *september 1997, s 5) – Hur sänkte sig den Helige Anden ner?; "Jag tycker om att fylla år"* (Lilla stjärnan, *oktober 1999, s 16) – Vad får jag om jag lyssnar noga?; "Jag vill söka Herren"* (Barnens sångbok, *s 67) – Vad ska vi finna?; "Tro"* (Barnens sångbok, *s 50) – Vad är tro som?*

2. Visa följande fyra skriftställegrupper. Ge varje barn ett papper med överskriften "Vår himmelske Fader håller sina löften." Låt barnen vika sitt papper i fyra delar, en för varje skriftställegrupp. Förklara att vår himmelske Fader alltid håller sina löften. Be barnen att läsa varje skriftställegrupp för att upptäcka Guds löfte, vem det gavs till samt hur och när det uppfylldes. Låt barnen skriva eller rita svaren på sitt papper. Sjung en sång som passar ihop med varje berättelse ur skrifterna. Tänkbara skriftställen: (1) 2 Nephi 25:21; 27:6–9; Joseph Smiths skrifter 2:30, 34, 59; Mormons boks titelblad; (2) Abraham 2:9–11; Officiellt tillkännagivande – 2; (3) 1 Nephi 2:19–20; 18:23; (4) Johannes 14:26; Apostlagärningarna 1:5; 2:1, 4. □

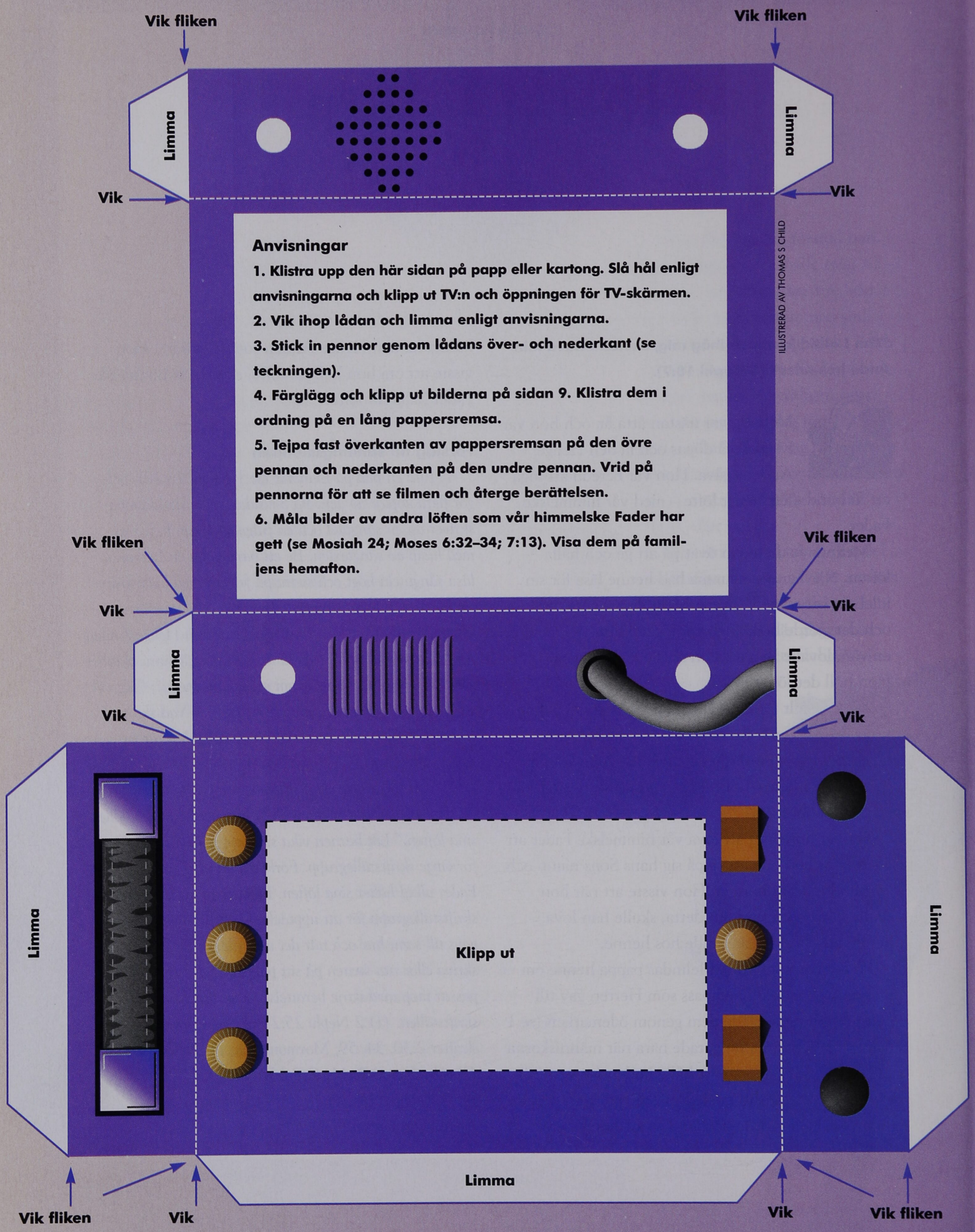

Anvisningar

1. Klistra upp den här sidan på papp eller kartong. Slå hål enligt anvisningarna och klipp ut TV:n och öppningen för TV-skärmen.
2. Vik ihop lådan och limma enligt anvisningarna.
3. Stick in pennor genom lådans över- och nederkant (se teckningen).
4. Färglägg och klipp ut bilderna på sidan 9. Klistra dem i ordning på en lång pappersremsa.
5. Tejpa fast överkanten av pappersremsan på den övre pennan och nederkanten på den undre pennan. Vrid på pennorna för att se filmen och återge berättelsen.
6. Måla bilder av andra löften som vår himmelske Fader har gett (se Mosiah 24; Moses 6:32–34; 7:13). Visa dem på familjens hemafton.

ILLUSTRERAD AV THOMAS S CHILD

1. Lehi finner Liahona.
(Se 1 Nephi 2:2; 16:10; Alma 37:38.)

2. Lehis familj följer anvisningarna på Liahona ut i ödemarken.
(Se 1 Nephi 16:12, 16.)

3. Nephi går ut för att jaga och bågen brister.
(Se 1 Nephi 16:18, 20.)

4. Nephi gör en ny båge och frågar sin far vart han ska gå för att jaga.
(Se 1 Nephi 16:23, 25–26.)

5. Nephi följer anvisningarna på Liahona och skaffar mat.
(Se 1 Nephi 16: 28–31.)

6. Nephi bygger en båt, och familjen ger sig iväg.
(Se 1 Nephi 17:6, 8; 18:4–6, 8.)

7. Nephis bröder binder honom, och Liahona slutar fungera.
(Se 1 Nephi 18:11–14.)

8. Nephis bröder tar bort repen, och Liahona leder dem till det förlovade landet.
(Se 1 Nephi 18:15–16, 21–23.)

9. Liahona fungerade när människorna lydde Herrens bud.
(Se Alma 37:38–41.)

10. Precis som Liahona kommer den Helige Anden inte att leda oss om vi inte håller våra dopförbund. Men om vi gör det, kommer den Helige Anden att vara med oss.
(Se 3 Nephi 18:7.)

ILLUSTRATION

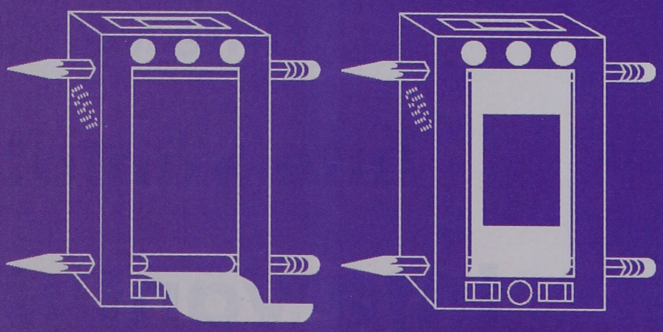

ILLUSTRERAD AV SHAUNA MOURNET KAWASAKI

Cornelia Dettingmeijer
ILLUSTRERAD AV DENISE KIRBY

Tåget skyndade vidare, och hjulens rytm sade hela tiden: ”Inte väntat mig det av det av dig, inte väntat mig det av dig”, med betoning på *dig*.

Jag var mycket olycklig. Jag märkte inte solen eller de andra tio flickorna som hade roligt och sjöng sånger medan vi var på väg till våra hem i Nederländerna efter en veckas vistelse i skogen. För mindre än 15 minuter sedan var jag en av de där flickorna. Men nu skämdes jag så mycket. Aldrig, nej aldrig, skulle jag göra något sådant igen, även om alla andra gjorde det. Jag kände mig utestängd och ensam, som om jag inte hade något gemensamt med resten av gruppen.

Alla flickorna hade varit olydiga. Men även om jag var den yngsta, var jag den enda som hade blivit tillrättavisad. Min vän Trees var redan 14, Ans var 13 och jag var 11. Jag ville skylla på Trees – hon var den som hade svikit mig. Men jag visste i hjärtat att det var mitt eget fel eftersom jag hade varit olydig.

Det var inget riktigt allvarligt som hade hänt. När vi kom till vår lägerplats en vecka tidigare fick vi instruktioner om vad vi fick göra och inte göra medan vi var där. Vi fick gå in till byn för att köpa vykort att skicka hem, men vi fick inte köpa något godis där. Det var där hela problemet började.

Det var otroligt att se alla sorters godis som de sålde i affären i byn. Det var ingen av oss som var stark nog att stå emot. Det måste ha verkat misstänkt, så ofta som vi gick in till byn efter middagen för att köpa ett vykort; men efter en lång, tröttsam dag, var lärarna glada åt att vi gick. Och så försvann våra pengar ner i affärens kassaapparat, och chokladen och godiset ner i våra magar.

Först hörde jag en liten röst som sade att jag inte fick göra så. Men ingen annan verkade ha något problem med rösten, och det var viktigt för mig att bli accepterad av de andra i gruppen, speciellt som jag var yngst. Så när vi skulle åka hem, hade jag inte ett öre kvar.

På väg till tåget skröt vi alla om hur mycket pengar vi hade fått till resan av våra mostrar och farbröder. Då frågade våra lärare oss om vi hade några pengar kvar. De förstod att alla pengar inte hade kunnat gå åt till vykort. De kom på oss.

Inte väntat mig det av dig

Inte väntat mig det av dig

Inte väntat mig det av dig

Inte väntat mig det av dig

Inte väntat mig det av dig

Jag vet inte varför en av lärarna valde ut just mig och frågade mig vad jag hade gjort med mina pengar. Men innan jag hann svara, svarade Trees att jag hade slösat bort allt på godis. Jag är säker på att läraren hade kunnat gissa svaret ändå, eftersom jag blev alldeles röd i ansiktet. Den enda ursäkt jag hade var att alla hade brutit mot reglerna. Då sade läraren de där orden: ”Men jag hade inte väntat mig det av dig.” Det var inte själva orden som gjorde mig så ledsen. Det var besvikelsen jag hörde i hennes röst.

I ett hörn på tåget lovade jag mig själv att från och med då skulle jag alltid lyssna till den stilla, tysta rösten i hjärtat, och inte låta mig förledas av andra människor att göra fel. Det var en läxa som jag alltid skulle komma ihåg.

Tåget for snabbt vidare, och hjulen sade fortfarande: ”Inte väntat mig det av dig, inte väntat mig det av dig, inte väntat mig det av dig.” □

BERÄTTELSER UR NYA TESTAMENTET

ELISABET OCH SAKARIAS

ILLUSTRERAD AV PAUL MANN

Sakarias och hans fru Elisabet var judar och bodde nära Jerusalem. De lydde Guds bud. De var gamla och hade inga barn. De bad om att få ett barn.

Lukas 1:5–7, 13

Sakarias var präst i templet. En dag kom en ängel som hette Gabriel till honom och sade att Gud skulle välsigna Sakarias och hans fru. Gud skulle besvara deras böner. Elisabet skulle få ett barn, som skulle heta Johannes.

Lukas 1:8–13, 19

Gud hade en uppgift för Johannes: Han skulle berätta för människorna om Jesus Kristus. Johannes skulle bli en rättfärdig Guds profet.

Lukas 1:15–17

Sakarias trodde inte på ängeln och sade att Elisabet var för gammal för att få barn. Gabriel sade att hon *skulle* få ett barn, och att Sakarias inte skulle kunna tala förrän Johannes var född, bara för att han inte hade trott på ängeln.

Lukas 1:18–20

ILLUSTRERAD AV PAUL MANN

BERÄTTELSER UR NYA TESTAMENTET

MARIA OCH ÄNGELN

Maria och Josef bodde i Nasaret. De var rättfärdiga. De älskade varandra och skulle gifta sig.

Lukas 1:26–27

En dag kom ängeln Gabriel till Maria. Han berättade för Maria att Gud älskade henne och att han skulle välsigna henne mer än någon annan kvinna.

Lukas 1:26, 28

Gabriel berättade för Maria att hon skulle få en liten pojke, som skulle heta Jesus. Han skulle vara vår himmelske Faders son och kung över alla rättfärdiga människor.

Lukas 1:31–33

Maria och Josef hade inte gift sig än; Jesu far skulle vara vår himmelske Fader. Maria sade att hon ville lyda vår himmelske Fader och bli Jesu mor.

Lukas 1:34–35, 38; 1 Nephi 11:18–21

”Följ mig”

President Thomas S Monson
Förste rådgivare i första presidentskapet

För många år sedan, när jag var biskop, fick jag reda på att Mary Watson, en medlem i min församling, låg på sjukhus. När jag gick för att besöka henne, fick jag se henne i en så stor sal med så många sängar att det var svårt att hitta henne. När jag hade hittat hennes säng och gick fram till henne, sade jag: ”Hej, Mary.”

Hon svarade: ”Hej, biskopen.”

Jag märkte att patienten i sängen bredvid Mary Watson drog lakanet över huvudet.

Jag gav Mary en välsignelse, skakade hand med henne och sade hej då, men jag kunde inte gå därifrån. Det var som om en osynlig hand låg på min axel, och det kändes inom mig som om jag hörde orden: ”Gå till sängen bredvid, där den lilla damen drog lakanet över huvudet när du kom in.” Jag gjorde det. Jag har lärt mig att aldrig skjuta upp att följa Andens maningar.

Jag klappade varsamt den andra patienten på axeln och drog försiktigt tillbaka lakanet som låg över ansiktet. Tänk, hon var också medlem i min församling. Jag visste inte att hon låg på sjukhus. Hon hette Kathleen McKee. När hon tittade mig i ögonen, sade hon genom tårarna: ”Å biskop Monson, när du kom in genom dörren trodde jag att du hade kommit för att hälsa på mig och ge mig en välsignelse som jag har bett till Gud om. Jag kände mig så glad när jag såg att du var här. När du stannade vid den andra sängen, blev jag så ledsen för att jag förstod att du inte hade kommit för att hälsa på mig.”

Jag sade till Kathleen McKee: ”Det spelar ingen roll att jag inte visste att du var här. Det är däremot viktigt att vår himmelske Fader visste att du hade bett om en prästadömsvälsignelse. Det var han som manade mig att komma hit till dig nu.”

Jag gav henne en välsignelse, och en bön fick ett svar. Jag gav henne en lätt kyss på pannan och lämnade sjukhuset med stor tacksamhet över Andens maningar. Det var sista gången jag såg Kathleen McKee i livet.

Genom alla tider har Jesu Kristi budskap varit detsamma. Till Petrus och Andreas sade han vid den vackra Galileiska sjöns stränder: ”Följ mig” (Matteus 4:18–19). Till Filippos sade han: ”Följ mig” (Johannes 1:43). Till Levi, som satt utanför tullhuset och var tullindrivare åt romarna, sade han: ”Följ mig” (Lukas 5:27). Och om vi lyssnar, kommer han att säga samma sak till oss: ”Följ mig”. □

Omarbetat från ett tal på generalkonferensen i oktober 1996.

VÅRDA BESTÅENDE KÄRLEK

President Gordon B Hinckley har sagt att ”äktenskapet . . . kan vara bräckligt. Det kräver omvårdnad och mycket stora ansträngningar” (”Vandra i Herrens ljus”, *Liahona*, januari 1999, s 117).

”KÄRLEKEN FÅR NÄRING AV VÄNLIGHET”

De ansträngningar som president Hinckley talar om innefattar de små artiga och vänliga vardagshandlingar som gör vanliga förhållanden till något utöver det vanliga. President David O McKay (1873–1970) noterade att alltför många par ingår ”äktenskap och ser på äktenskapsceremonin som slutet på uppvaktningen istället för början av evig uppvaktning. . . . Kärleken kan svältas till döds lika bokstavligt som den kropp som inte får näring. Kärleken får näring av vänlighet och artighet” (*Man May Know for Himself: Teachings of President David O McKay*, sammanst Clare Middlemiss [1967], s 289).

Allvarliga äktenskapsproblem börjar ofta på till synes små sätt. Korta ögonblick av ohövlighet som man inte omvänder sig från kan bli allt vanligare. Dålig kommunikation kan göra att makarna glider isär. Ouppklarade irritationsmoment kan upphettas tills de kokar över i ilska och till och med misshandel.

Men om man ger näring åt kärleken ögonblick för ögonblick får man till slut de kärleksfulla stunderna att bli till evighet. Ett sätt för äkta par att ge näring åt sin kärlek är helt enkelt att säga ”Jag älskar dig” – ofta. Ett annat sätt är att be tillsammans varje dag. När män och hustrur ber tillsammans med och för varandra, söker svar på gemensamma frågor och strävar efter att följa gudomliga råd, öppnar de sig för Andens inflytande. Och Anden fyller hjärtan med Kristi rena kärlek (se Moroni 7:47–48).

VÅR FRÄMSTA ANGELÄGENHET

Mycket av den attityd och det uppförande som försvagar äktenskapet kan sammanfattas i ett enda ord: självviskhet. President Hinckley har sagt: ”Självviskheten är roten och upphovet [till splittrade hem] i de flesta fall. . . . Självviskheten är kärlekens motsats” (”Vad Gud har sammanfogat”, *Nordstjärnan*, juli 1991, s 70).

Kontrasten är osjälviskhet som bygger starka, kärleksfulla relationer. Flera år före sin död låg före detta rektorn för Brigham Young-universitetet, Rex E Lee, på sjukhus i fem månader med cancer. Hans hustru, Janet, fanns vid hans sida praktiskt taget varje dag. När han ”var så sjuk att han inte ens kunde läsa sin favoritlitteratur – USA:s högsta domstols rättsfall – läste Janet rättsfallen högt för honom medan hon försiktigt masserade hans bara fötter. Under en mängd sådana tillfällen växte sig deras kärlek, och också deras ömhet, allt starkare. President Lee sade att han visste att Janet älskade honom förut, men nu har deras kärlek ett djup som de annars inte hade känt till” (Bruce C och Marie K Hafen, ”Bridle All Your Passions”, *Ensign*, februari 1994, s 17).

President Hinckley har försäkrat äkta par: ”Om ni gör er makes eller makas trivsel, välbefinnande och lycka till er främsta angelägenhet och underkastar varje personlig angelägenhet det högre målet, kommer ni att bli lyckliga, och ert äktenskap kommer att vara i evighet” (citerad i ”Graduates Receive Challenge from Prophet”, *Church News*, 6 maj 1995, s 11). □

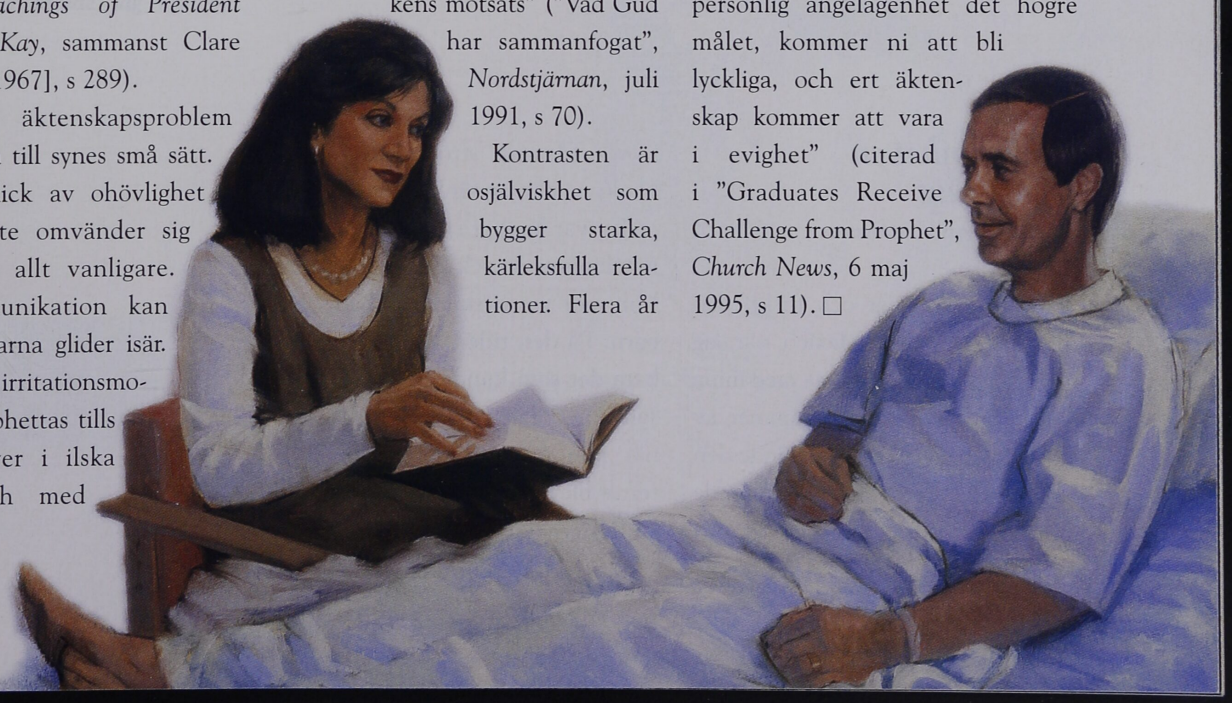

ILLUSTRERAD AV JOHN ROME

Med tacksamt hjärta

Det är gott att tacka Herren", skrev psalmisten. "Ty du gläder mig, Herre, med dina gärningar, jag vill jubla över dina händers verk" (Psaltaren 92:2, 5).

❦ Vad beror det på att tacksamheten orsakar sådan glädje? Varför blir "den som mottager allt med tacksamhet . . . härliggjord" (L&F 78:19)? Är det för att hjärtan som mjukas upp av tacksamma känslor är ödmjuka hjärtan – hjärtan lyhörda för den Helige Andens viskningar och helgande kraft? ❦ Som president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, har sagt, så är "tacksamheten . . . bland de ädlaste dygderna" ("En tacksam inställning", *Liahona*, maj 2000, s 4). En tacksam anda låter oss inrikta oss på himlen, också när vi kämpar med jordelivets utmaningar. Den sätter alla våra erfarenheter – negativa och positiva – i sitt rätta perspektiv. ❦ Som följande uttryck för tacksamhet visar, älskar vår himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus, oss gränslöst och är ivriga att välsigna oss – särskilt med evangeliets gåva. Må vi ta emot deras gåvor med tacksamt hjärta.

Tacksamhet en regnig dag

Julieta Arevyan de Álvarez

Det var regnigt och friskt, den sortens dag i Mexico när jag tycker om att vara hemma med mina fyra barn. Jag läste ett nummer av *Liahona* (spanska) när jag kände den Helige Andens värme som påminde mig om hur välsignad jag har varit i livet. Tårarna strömmade nerför kinderna när jag tänkte på det.

Jag var knappt sjutton år när två missionärer knackade på vår dörr. Min mor var nyskild och hade fem barn. På den tiden accepterade jag bara det som kunde bevisas genom syn eller känsel eller logik. Så när min mamma släppte in äldsterna blev jag arg. Jag lyssnade till lektionerna men höll mig på min

kant. Alla familjemedlemmarna utom jag gick med på att döpas.

En kväll kom äldsterna hem till oss. Äldste Álvarez talade till mig med ett tonfall som jag aldrig hade hört förut: ”Vi har lärt dig allt du behöver veta och har inbjudit dig att förändra ditt liv. Nu kommer vi i Jesu Kristi namn för att be dig knäböja för den Gud vars existens du förnekar och fråga honom om det som vi har sagt är sant. Antar du vår utmaning – eller är du rädd?”

Rädd? Ordet fanns inte i mitt ordförråd. Jag kunde rida och jaga lika bra som de flesta män. Jag skulle ha lagt en skallerorm runt halsen om någon hade utmanat mig.

”Jag antar den”, sade jag.

Det var svårt att sova den natten. Jag tänkte bara på utmaningen som jag hade antagit: *Varför hade jag gjort det? Hur kunde jag knäböja framför en osynlig varelse?* Sanningen var den att jag faktiskt *var* rädd.

Nästa dag väntade jag tills alla hade gått hemifrån innan jag gick längst upp i byggnaden. Där knäböjde jag och började: ”Fader i himlen . . . ” Sedan slutade jag. Det blåste en stark vind och jag kände mig sårbar. Mina sinnen var inriktade på alla ljud och jag vågade inte öppna ögonen. Jag kände mig mycket ensam.

Men plötsligt kände jag mig beskyddad och vågade fortsätta. Jag bad att få veta om Gud fanns. Jag bad om insikt. Jag bad om att få känna. Jag bad och bad. Och innan jag visste ordet av, grät jag – jag bad om förlåtelse för att jag hade tvivlat. Jag fick en brinnande känsla i hjärtat och visste utom allt tvivel att Gud fanns och att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga var hans kyrka. När jag reste mig såg jag gruset som satt fast på knäna och insåg att jag hade bett länge.

Hur mycket älskar Fadern mig inte – och älskar oss alla! Inte nog med att han gav mig sitt evangelium, utan han gav mig också en rättfärdig man så att jag kunde få del

av det tillfullo. Några av de största välsignelserna i mitt liv är de löften som min man och jag fick när vi beseglades i templet.

Mitt liv är inte lättare än någon annans. Det har hänt att min familj har saknat livets nödtorft. Men så länge som vi har Herren som vår följeslagare har vi märkt att inget problem är för svårt. Ibland ser vi inte hans avsikt och måste helt enkelt lita på honom. Jag är evigt tacksam för hans kärlek.

Bussen var sen

Thierry Damoiseau, berättat för Paul Conners

De flesta dagarna kom min buss i tid men en dag – den 11 oktober 1993 – var den sen. Jag var en ung universitetsstuderande i Caen i Frankrike och behövde komma till en föreläsning. Jag såg mig omkring och märkte att jag inte var den ende som väntade på bussen. Två unga män som stod i närheten fångade min blick. De såg annorlunda ut. De hade var sin namnbricka. *Vilka var de?* De var uppenbarligen inte gymnasieelever. Men jag var bekymrad för hur jag skulle komma till föreläsningen i tid och började snabbt oroa mig för den sena bussen istället.

Då hörde jag helt oväntat en röst bakom mig som sade: "Får jag ställa en fråga?"

Jag vände mig om och såg att en av de unga männen stod mitt emot mig. Han talade franska med underlig accent. "Tror du på Gud?" frågade han.

Jag blev förvånad och tvekade med svaret. Jag hade ställt mig just den frågan många gånger. Till slut hade jag kommit fram till att jag var ateist. Det fanns ingen anledning att fortsätta prata med de unga männen, men det var något i deras uppträdande som var så anmärkningsvärt att jag märkte att jag ville fortsätta prata. De utstrålade en känsla av frid och förvånansvärt nog också kärlek och intelligens. På deras namnbrickor stod det att de var missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Vi stod och pratade i ungefär tio minuter, alla tre. Jag visste inget om deras kyrka och blev förvånad när de sade att de var beredda att lära mig allt jag behövde veta om Gud, och också om meningen med livet. Innan min buss kom – femton minuter försenad – bestämde vi en tid när vi skulle träffas.

Under våra lektioner berättade de två äldsterna för mig om Mormons bok, ännu ett testamente om Jesus Kristus. De lärde mig om det återupprättade evangeliet. Undan för undan lärde jag mig evangeliets principer och kom att tro på att de är sanna.

Hela mitt liv började förändras. Mina föräldrar var de första som märkte någon skillnad. Min kommunikation med familjen förbättrades och jag blev gladare i mitt förhållande till andra. Jag fick lättare vänner än någonsin tidigare. Jag gick till kyrkan och märkte aldrig någon förställning där, utan bara kärlek och tillgivenhet helt olikt allt jag tidigare hade stött på. Medlemmarna verkade veta skillnaden mellan det som var sant och det som var falskt. Det var en plats med underbara möjligheter.

Men innan jag blev medlem i kyrkan ville jag vara absolut säker på att jag gjorde det som var rätt. Jag tog tid på mig för att bestämma mig. Missionärslektionerna hjälpte mig att bli övertygad om att jag inte gjorde ett misstag och att jag verkligen hade funnit sanningen. Jag döptes den 24 juli 1994.

Det var det bästa beslut jag någonsin fattat. Sedan dess har jag njutit av evangeliets välsignelser och gemenskapen med underbara församlingsmedlemmar. Jag har fått prästadömet. Jag har undervisat i Söndagsskolan och deltagit i andras omvändelseprocess. Livet har fått ny mening.

Tack vare äldsterna fann jag svaren på mina frågor och lösningen på mina problem. Att träffa dem var mitt tursammaste möte i livet. När människor frågar mig hur jag blev medlem i kyrkan ler jag och säger: "Bussen var sen – tack och lov!"

Frid inombords

Garry P Fabros

Det var april 1992 – sommar på Filippinerna. Vår familj var på semester vid stranden i Bagac på Bataánhalvön. Så fort vi kom dit sprang mina syskon till stranden och hoppade i havet. Mina föräldrar gick för att hyra en stuga.

Jag är rullstolsburen och väntade i skuggan av några kokosnötpalmer. Jag kände den svala vinden mot huden. Jag andades djupt och kände hur ett leende spred sig i ansiktet. Jag vände blicken mot det till synes oändliga havet och såg solen som sken klart på himlen som en lysande eldboll.

På stranden njöt människorna av den varma sanden. Deras skratt hördes till och med på långt håll. I vattnet badade och simmade man. Jag såg mina yngre bröder träna på sina simtag. På andra ställen åkte ungdomar jet ski eller trampbåt.

Jag tänkte: *Vad lyckliga de här människorna är som har friheten att njuta helt och fullt av jordens skönhet!*

Och sedan sköljde en våg av självömkan över mig. Jag kunde inte göra som de. Hela mitt liv kommer jag att leva i en rullstol. En känsla av dysterhet sänkte sig över mig. Det kändes som om en verklig kraft försökte förstöra min tro på min himmelske Fader.

Jag började be. Jag bad med all den kraft som min själ kunde uppbringa, att känslan av depression skulle lämna mig. Några ord som jag hade läst i Bibeln kom till mitt sinne. Det stod att någon lycklig dag i framtiden så skulle "de blindas ögon öppnas och de dövas öron upplåtas. Då skall den lame hoppa som en hjort, och den stummes tunga skall jubla" (Jesaja 35:5–6). En välbekant längtan vällde upp inom mig. Min högsta önskan är att gå, men det ligger bortom min förmåga.

Jag väcktes ur mina tankar av några små barn som skrattade. De var uppsluppna över att ha letat och hittat snäckor i den våta sanden. Plötsligt blev jag gladare och frid fyllde mitt hjärta. En dag skulle jag gå. En dag skulle jag till och med "hoppa som en hjort". Fram till dess hindrade mina fysiska hinder mig inte från att låta mina sinnen njuta av jordens skönhet, att tänka på mina välsignelser och att tacka Herren för dem. Jag böjde huvudet och höll en tyst bön av tacksamhet för de förmåner jag har.

Tack vare en enda person

George Sobrecarey Liwagon

Jag var tretton år gammal när jag såg missionärerna för första gången. Jag bodde inte hos min familj just då utan gick i skolan i en annan stad på Filippinerna. En dag när jag åkte buss såg jag två välklädda unga män som satt nära mig. Jag visste inte vilka de var, men jag blev imponerad av vad jag antog var deras uniformer. Av någon anledning ville jag också ha en sådan.

Flera månader senare, på ett av mina besök hemma, såg jag att min pappa läste en bok. Jag blev nyfiken och det blev min mamma också.

"Vad är det där för bok?" frågade hon.

"Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus", svarade han och tillade: "En av våra grannar gav den till mig och bad mig läsa den."

Två veckor senare besökte två unga män oss hemma och sade att de var missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. De verkade bry sig om min pappa på allvar. Nästa dag började de undervisa honom om evangeliet.

Eftersom jag inte bodde hemma kunde jag inte tala med missionärerna. Men ungefär en månad senare fick jag höra att min pappa hade döpts. Han skrev ett meddelande till mig och sade att jag skulle komma hem så att hela hans familj kunde lära sig om den sanna kyrkan. Min mamma stödde helhjärtat min pappa i hans önskan.

Och så gick det till när missionärerna började undervisa oss alla. Vi döptes den 19 november 1988. Det var mitt livs bästa dag.

Ungefär ett år efter det att min pappa hade döpts blev han mycket

sjuk. Tidigt en söndagsmorgon kallade han till sig min mamma, mina syskon och mig till sin säng. Han tittade på mig och sade: "Min son, jag hoppas att du går på mission." När han hade sagt de orden dog han.

Min pappas sista ord gjorde så djupt intryck på mig att jag faktiskt tog på mig heltidsmissionärernas "uniform". Jag verkade i Filippinernamissionen Quezon City.

Jag är tacksam för min pappas exempel och jag är tacksam för den person som brydde sig nog mycket om honom för att ge honom Mormons bok! □

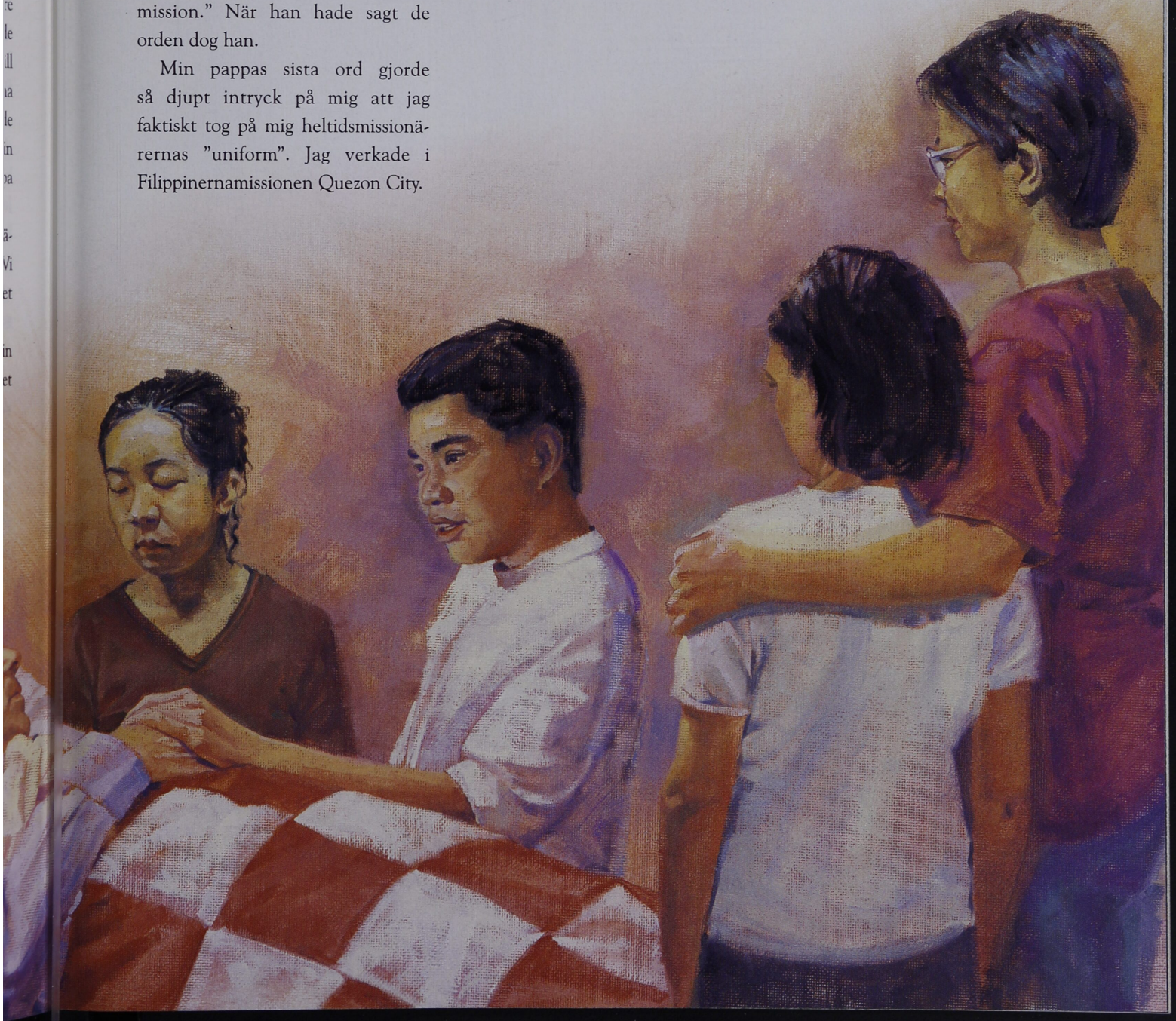

FARLIG FRÅGA

Varför kan man inte bara röra lite vid en varm spisplatta? Det låter som en enkel fråga.

FOTO STEVE BUNDERSON

Brad Wilcox

"Varför inte bara lite?" Det var vad David frågade efter det att hans seminarielärare var färdig med lektionen tidigt en morgon. De hade talat om hur man kan skydda sig mot synden genom att hålla sina förbund.

"Jag menar inte att göra något allvarligt", fortsatte David. "Jag vill bara veta varför jag inte kan ta en klunk öl – bara för att smaka och se hur det är. Varför kan jag inte ta bara en cigarrett eller vara en kväll med en tjej så att mina kompisar slutar tjata på mig?"

Innan läraren ens kunde börja ge honom de vanliga svaren förekom David honom och sade snabbt: "Och säg inte att alkohol dödar hjärncellerna och att cigarretter är cancerframkallande. Säg inget om AIDS." Han ville inte höra "skrämselhistorierna". David fortsatte: "Jag vet folk som rökte och drack förr, och nu är de biskopar."

Det var sant. David kände många som hade omvänt sig och blivit förlåtna för sina synder. Han tittade rakt på läraren och upprepade frågan: "Så varför inte bara lite?"

Vid det här laget nickade nästan alla ungdomarna i rummet och sade: "Javisst, varför inte?" Seminarieläraren visste att han var tvungen att säga något – snabbt. Han svalde, höll en tyst bön och sade: "Ingen av oss är fullkomlig. Vi syndar alla och måste omvända oss – det vet vi. Men försök se det så här: Är inte den Helige Anden en medlem i gudomen?"

"Jo", svarade David, "men vad har det med saken att göra?"

Läraren förklarade: "I skrifterna står det att Anden inte alltid ska sträva med oss" (se 1 Mos 6:3; Ether 15:19; L&F 1:33).

Det var tyst i rummet. Trots att David och hans vänner redan hade haft en lektion den dagen lyssnade de på läraren. "Den omedelbara följden av att synda är att Anden lämnar oss. Så en cigarrett kanske inte räcker för att ge oss cancer, men det räcker för att vi ska komma bort från Anden. En ölburk kanske inte gör oss till alkoholister och hemlösa, men det räcker för att Anden ska lämna oss. Detsamma gäller en utomäktenskaplig sexuell förbindelse."

Nu höll de flesta i klassen med läraren, men David var fortfarande inte helt övertygad. Han sade: "Så Anden lämnar oss, än sen då?"

Lektionen var slut. Eleverna behövde gå till skolan. "Vi fortsätter med den här diskussionen i morgon", sade läraren, och det gjorde de. Under de följande dagarna studerade de Andens frukter på klassen. Det David inte hade tänkt på var att när man förlorar Anden, förlorar man automatiskt en del annat också.

TRYGGHET

När äldste David O McKay (1873–1970) var medlem i de tolv apostlarnas kvorum, jämförde han vår vandring genom livet med att ett litet barn går med sin far genom en hårt trafikerad och skrämmande stad. Så länge barnet håller pappan i handen är han trygg. Så fort barnet låter sig vilseledas av folkmassans brådska och släpper pappans hand, är han i fara (i Conference Report, oktober 1928, s 36–37).

KAMRATSKAP

Profeten Mormon beskrev tomheten och ensamheten som överväldigade hans folk när de inte längre var värdiga Anden. Han skrev: "Vi voro överlämnade åt oss själva" (Mormon 2:26). En ung kvinna sade så här: "När jag förlorar Anden känner jag mig helt ensam. Till och med när jag är omgiven av människor överallt känner jag mig ensam."

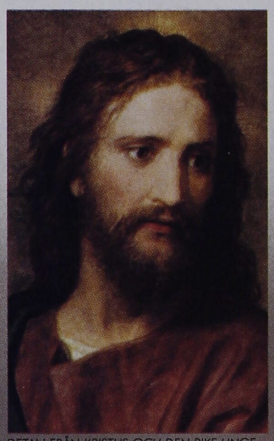

DETALJ FRÅN *KRISTUS OCH DEN RIKE UNGE MANNEN*, AV HEINRICH HOFMANN

"Om du stannar på Herrens sida om linjen är du under hans inflytande."

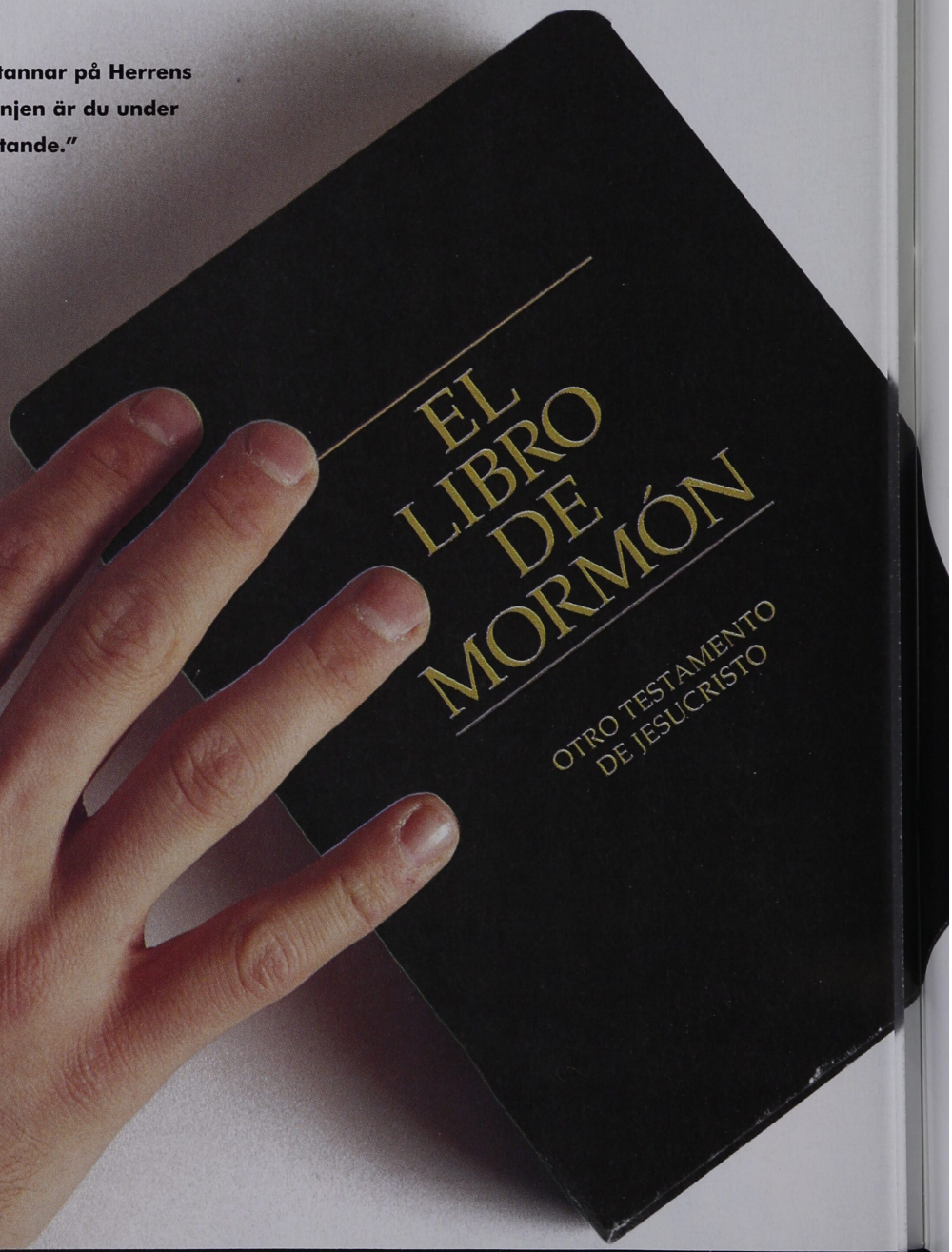

PERSPEKTIV

President George Albert Smiths (1870–1951) morfar lärde honom en värdefull läxa: "Det finns en gränslinje väl markerad, mellan Herrens område och Djävulens. Om du stannar på Herrens sida om linjen är du under hans inflytande och har ingen önskan att göra fel. Men om du kommer över på Djävulens sida om gränsen en enda tum, så är du i Frestarens våld, och om han lyckas fresta dig kan du inte ens tänka eller resonera förnuftigt, ty du har då förlorat Herrens Ande" (*Förlåtelsens under*, s 202).

När en ungdom säger till biskopen: "Jag har förstört alltihop nu, så det är ingen idé att jag försöker längre" eller "Gud kan bara inte älska mig nu när jag har syndat" eller "jag är inte värdig att be", är det tydligt att perspektivet har gått förlorat.

STYRKA

Mormon sade om sitt folk: "Herrens Ande bodde ej i oss, varför vi voro svaga" (Mormon 2:26). En ung man sade: "Jag märker att när jag syndar så försvinner min styrka att motstå frestelse. Jag kan nästan inte säga nej till mig själv alls, och andligt känner jag mig som en liten vekling".

FRID

När jag växte upp citerade min mamma alltid Abraham Lincoln, som sade: "När jag gör bra saker känns det bra. När jag inte gör bra saker känns det inte bra" (citerad i *Richard Evans' Quote Book* [1971], s 207). I "Vägledning för de unga" står det: "Ni kan inte handla fel och ändå känna er väl till mods. Det är omöjligt!" ([broschyr 34285 180, 1990], s 3). Det är intressant hur ofta de orden har kommit till mig när jag har försökt behålla min samvetsfrid som det utlovats i Mormons bok (se Mosiah 4:3).

GLÄDJE

De som syndar säger själva att de har mycket som de kallar roligt eller nöjen, men de har inte verklig lycka och glädje. I skrifterna står det inte att det aldrig är njutbart eller roligt med orättfärdighet. Det står att: "Ogudaktighet aldrig är lycksalighet" (Alma 41:10). Jag tycker mycket om Romarbrevet 14:17, där det står: "Guds rike är inte mat och dryck utan rättfärdighet och frid och glädje i den heliga anden".

TID

Jag fick ett brev av en missionär som nästan inte hade fått lov att gå på mission på grund av de allvarliga problem han ställde till med som tonåring. Han skrev: "Min största orsak till ånger är inte ens de synder jag begick – även om de var allvarliga. Än mer ångrar jag den tid jag slösade bort. Jag känner mig så långt efter. Jag vet att genom försoningen har jag blivit förlåten för mina synder, men inte ens Jesus kan ge mig tillbaka en sak – tiden jag förlorade."

Min bror Roger berättar följande för sina seminarieelever: "Var och en av oss har fått en handfull tid att använda hur vi vill. Vi använder vad vi vill. Vi slösar bort vad vi vill. Men vi kan aldrig få tillbaka en dag." Motståndaren är listig och bedräglig. Han har övertygat många om att det inte finns någon himmel. Han har övertygat andra om att det inte finns något helvete. Men vi ligger inte bättre till än någon av dem om vi likgiltigt låter Satan övertyga oss om att det inte är någon brådska.

Seminarieeleverna var glada för att David hade frågat: "Varför inte bara lite?" Under loppet av deras diskussioner kom David och hans vänner fram till några viktiga slutsatser. En elev sammanfattade det: "Varför inte bara synda lite? Eller varför inte bara röra lite vid en varm spisplatta? I längden läker det säkert, men inte utan att man går igenom mycket onödig smärta och onödigt lidande."

På samma sätt kan de som väljer att synda, till och med bara lite, omvända sig och bli fullständigt förlåtna. Men de väljer att vara utan den Helige Anden åtminstone för en tid och får lida av följderna – smärtan och lidandet som kommer av att förlora trygghet, kamratskap, perspektiv, styrka, frid, glädje och tid. □

SPANIEN: *Utf*

Don L Searle
FOTO FÖRFATTAREN

Historien och traditionen har sedan länge förbundit Spanien med dess förflutna, men idag upptäcker sista dagars heliga här en ljus framtid.

Plaza de España i hjärtat av Madrid domineras av ett högt, imponerande monument över Spaniens forna ära. Men monumentet ser litet ut i jämförelse med de glas- och stålbyggnader som står

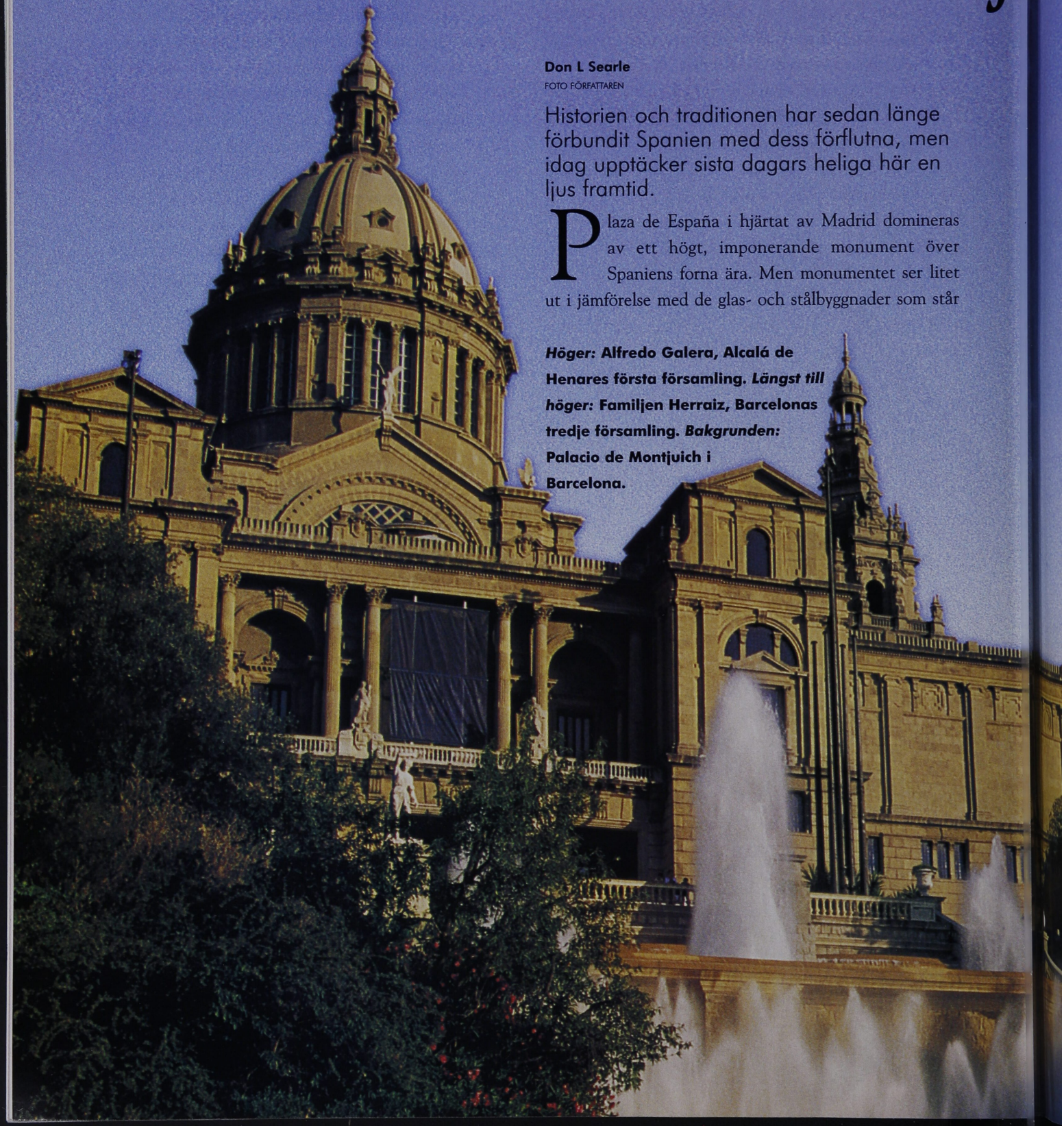

***Höger:* Alfredo Galera, Alcalá de Henares första församling. *Längst till höger:* Familjen Herraiz, Barcelonas tredje församling. *Bakgrunden:* Palacio de Montjuich i Barcelona.**

tforska trons horisonter

på tre sidor om parken, och som har mängder av TV- och telekommunikationsmaster längst upp.

Den tysta, vitkalkade spanska byn du ser för ditt inre öga ligger fortfarande och glittrar på sluttningen i eftermiddagssolen. Men förarna i de flotta tyska bilarna och de stora svenska lastbilarna på *autopistan* en kilometer bort ägnar dem knappast en andra blick.

Och idag kan Don Quijotes hotfulla väderkvarnar lika gärna vara dussintals högteknologiska vindkraftverk – som är en del av ett elkraftprojekt – som kantar höjderna över Algeciras på Spaniens sydkust.

Det här är inte det Spanien som beskrivs i historieböckerna. Det här är ett land som står berett att bli en stark kraft i den ekonomiska världen, ett land som inte längre domineras av en centraliserad religiös eller politisk makt, ett land där pendeln har svängt långt mot friheten. För långt, säger en del. Spanjorerna kämpar numera med samma moraliska och andliga problem som är vanliga i vilket annat modernt land som helst.

Spanien är också ett land där kyrkan är på väg ut ur mörkret på grund av sina medlemmars styrka och exempel.

Religionsfriheten blev inte lagligt stadgad i Spanien förrän 1967. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga fick officiellt erkännande i oktober året därpå, och landet invigdes för missionsarbete i maj 1969 av äldste Marion G Romney (1897–1988), som då var medlem i de tolv apostlarnas kvorum.

Kyrkan växte långsamt till en början, när de första nyomvända ofta kände starkt tryck från andra att överge

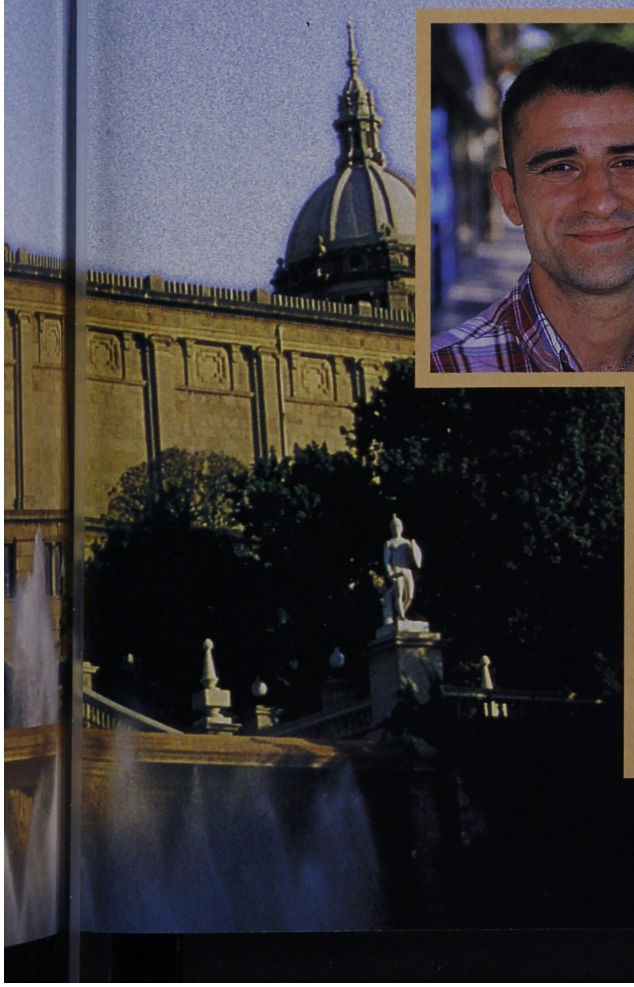

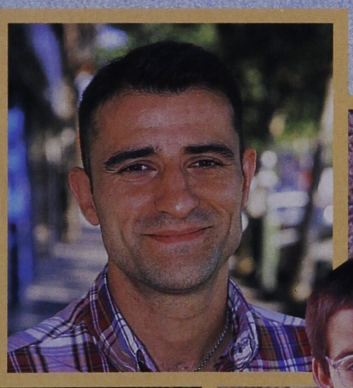

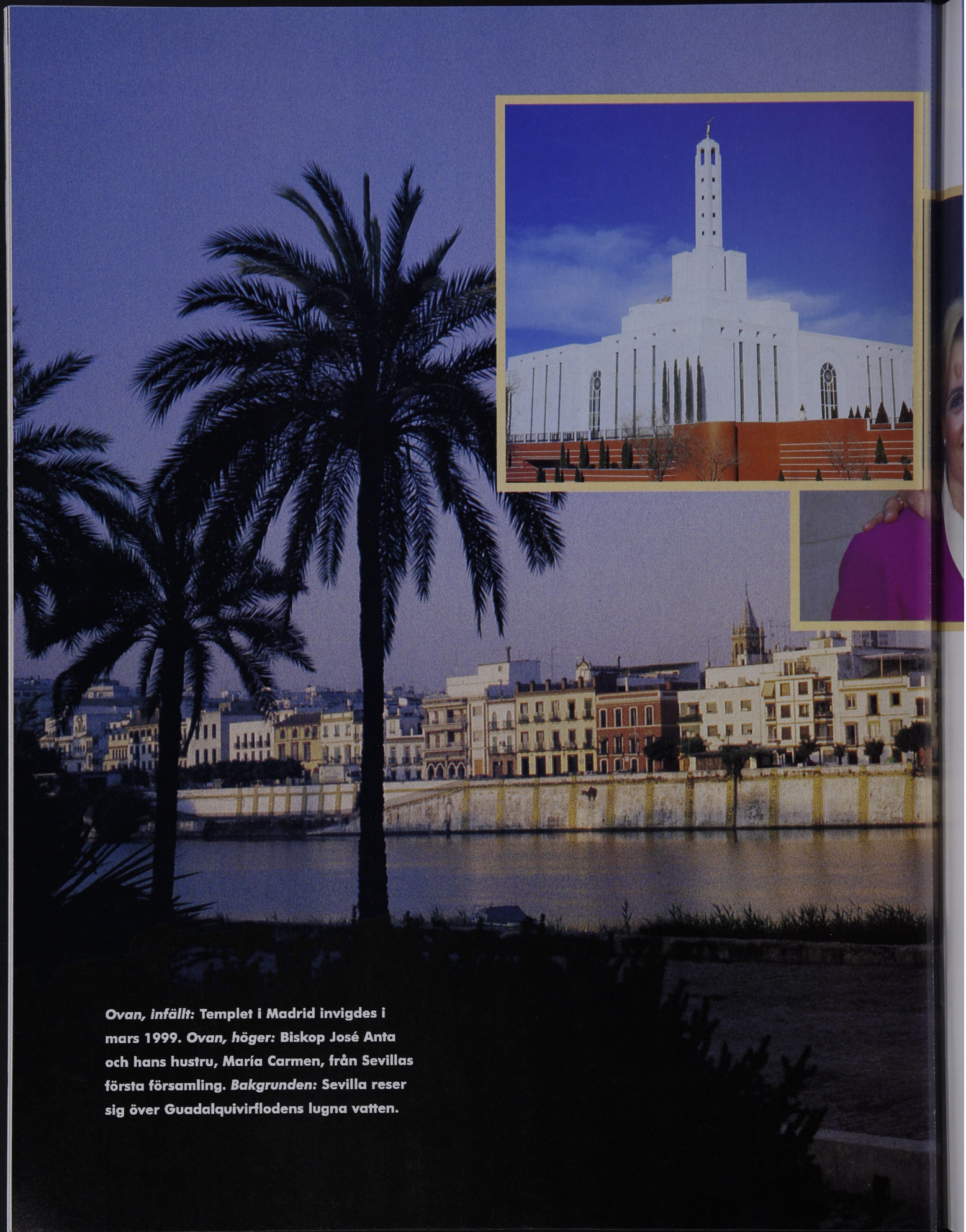

Ovan, infällt: **Templet i Madrid invigdes i mars 1999.** ***Ovan, höger:*** **Biskop José Anta och hans hustru, María Carmen, från Sevillas första församling.** ***Bakgrunden:*** **Sevilla reser sig över Guadalquivirflodens lugna vatten.**

sin tro. Men tillväxten har varit stadig och numera finns det cirka 30 000 medlemmar i kyrkan i Spanien.

Ett mått på kyrkans tillväxt är templet som invigdes i Madrid i mars 1999. Tempelområdet innefattar stavscenter, missionärsskola, släktforskningscenter och bostäder för tempelmissionärer och tempelbesökare.

Ett annat avstamp för medlemsantalets tillväxt i Spanien var tabernakelkörens besök 1998. Körens framträdanden – särskilt i det historiska El Escorial-slottsklostret – tilldrog sig mycket uppmärksamhet då och gav än större möjligheter att sprida evangeliet senare när framträdandena sändes.

Även om kyrkans medlemmar inte längre är ett osynligt inslag eller bara en fotnot i det spanska sociologiska landskapet, är de fortfarande en gåta för många. Den vanligaste frågan som de spanska medlemmarna får när andra får reda på att de är medlemmar i kyrkan är: "Hur skiljer sig er kyrka från katolska kyrkan?" Den katolska kyrkan är ett välkänt religiöst riktmärke. Nuförtiden kan nyheten om en väns eller släktings dop i kyrkan frammana så skilda reaktioner som nyfikenhet och likgiltighet, men sällan den starka oro som blev följden för tjugo år sedan.

FRÅN UTSTÖTTA TILL FÖREDÖMEN

I mitten av 1970-talet när familjen Jiménez från Cádiz slöt sig till kyrkan, vände man sig mot dem. Deras lille son fick inte fortsätta på lekskolan han gick i. Deras skomakeri övergavs långsamt av kunderna. De överlevde delvis på grund av att de hade följt president Spencer W Kimballs (1895–1985) råd att skaffa sig ett hemförråd, vilket de hade hört honom säga i ett tal på en konferens i Europa 1976. Men de hade det svårt.

Nuförtiden går det bättre. Herren har välsignat dem med nya, mer pålitliga kunder, säger Enrique Jiménez, och de har nu fått uppleva att deras grannar och bekanta frågar hur de kan få det som gör deras familj så speciell.

Familjen Jiménez är stor med dagens spanska mått mätt – åtta barn. Familjer med två, ibland tre, barn är vanligare. Det kostar mycket pengar att försörja en familj och genomsnittsfamiljen har en *piso* – en tre- eller fyrarumslägenhet i ett hyreshus. Familjen Jiménez har två *pisos* i en byggnad på en av de smala, slingrande kullerstensgatorna i gamla Cádiz.

I familjens vardagsrum ställer man undan en specialgjord bordsskiva tills det är dags att äta, då man lägger den på ett mindre bord så att hela familjen kan sitta ner och äta middag tillsammans. Andra frågar Margarita Jiménez hur hon och hennes man har råd att försörja en så stor familj. Hon svarar att Herren välsignar dem genom att tillgodose deras behov och hjälpa henne att få det de har att räcka länge.

Deras prövningar har inte försvunnit, säger Enrique, men deras förmåga att handskas med dem har ökat. "Herren har prövat mig många gånger, men han har alltid berett en utväg för mig att klara provet." Enrique verkar för närvarande som förste rådgivare i biskopsrådet i Cádiz första församling i Cádiz stav och hans hustru är rådgivare i Hjälpföreningens presidentskap. Genom åren

har de varit föredömen i att tjäna andra, och alla deras barn är aktiva i kyrkan. Tre söner har varit på mission.

SEDAN BARNDOMEN

Föräldrar i kyrkan i hela Spanien förstår evangeliets eviga värde för sina barn.

Ferran Silvestre, andre rådgivare i stavspresidentskapet för Hospitalets stav, och hans hustru, Pilar, arbetar hårt för att lära sina barn evangeliets principer medan de är små. De tillhör den lilla grenen i Vilafranca, med ungefär 8 mil till närmaste stad där kyrkan finns. De vet att deras barn (det äldsta är sex år nu) växer upp omgivna av människor vars normer är annorlunda och vars vision av livet kan fördunklas av världsliga omsorger. Pilar säger att hon känner sig lite isolerad från kvinnorna i sin närhet eftersom hon har valt att stanna hemma med sina barn hellre än att arbeta utanför hemmet för att hjälpa till att försörja familjen. Men när hennes grannar frågar varför hon har gjort det valet eller varför familjen Silvestre inte dricker eller röker, ser Pilar en möjlighet att förklara de andliga orsakerna till deras livsstil.

Pilar tror på att lära barnen evangeliets principer så tidigt som möjligt, en åsikt som många andra föräldrar i kyrkan delar, till exempel Luis Ángel de Benito från Madrids femte församling i Madrids västra stav. ”Vi måste följa det som Joseph Smith sade, att lära dem rätta principer så att de kan styra sig själva”, säger han. ”Det är nödvändigt både att undervisa dem om principerna och att ge dem möjlighet att känna Herrens ande i hemmet.”

Luis Ángel och hans hustru, Rosa, är musiker – pianist och cellist. De undervisar vid ett universitet i Madrid och framträder ibland tillsammans på konserter. Hittills har de lyckats ordna sin undervisning så att en av dem alltid är hemma med barnen. Trots motstånd gick båda med i kyrkan i övre tonåren, och de är fast beslutna att deras

egna barn ska ha fullt stöd från sina föräldrar när de lär sig att själva pröva evangeliets principer. ”Vi vill vara vänner med våra barn – men föräldrar främst och vänner sedan”, säger Luis Ángel.

Rosa uttrycker tacksamhet för evangeliets sätt att vårda ”enigheten mellan min man och mig och i familjen”. Hon har sett alltför många hem där fadern är djupt engagerad i andra intressen och inte fungerar i familjen. Till följd av det är föräldrarna inte eniga i sina ansträngningar. Hon säger att evangeliet kan hjälpa till att övervinna *machismo* och andra traditioner som håller familjen tillbaka, och kan också hela familjer där barnen har lytt sin far bara på grund av pliktkänsla eller rädsla.

Ovan, infällt: **Vid ett tillfälle hade familjen Rodríguez, däribland Guillermo och Milagros Rodríguez, *mitten,* deras barn och barnens makar femton olika ämbeten i Cádiz stav eller någon av dess enheter. Deras insatser förstärks av de sex återvända missionärerna i gruppen och deras erfarenheter. *Ovan, vänster:* Marisa Rosado, Madrid. *Bakgrunden:* Plaza de España i Sevilla.**

María Carmen Anta, president för Unga kvinnor i Sevillas första församling i Sevilla stav, säger att styrka i evangeliet är en gåva som ungdomarna kan få genom sina föräldrars eller ungdomsledares exempel.

Hennes man, José, är församlingens biskop. ”Problemet här i Spanien är att ungdomarna är så få”, säger han. Det är svårt för ungdomarna i kyrkan att hämta styrka från varandra när de är så isolerade, säger han, så ibland planerar han och hans hustru aktiviteter i sitt hem och bjuder in inte bara ungdomarna från sin församling utan också andra från staven.

RIKTA BLICKEN MOT MÅLET

Värdet av ständig undervisning i evangeliet från barndomen till tonåren syns tydligt i de unga medlemmarnas liv.

”Mina mål är klara och tydliga”, säger 19-årige Erik Lara från Barcelonas första församling i Barcelona stav. ”Jag vill gå på mission, ta examen och bilda familj.” Erik, som är uppvuxen i kyrkan, säger att livet inte alls är lika tydligt utstakat för många av hans vänner som inte har starka förebilder, och som inte ser någon anledning att bilda familj och knappast finner annan mening i livet än att roa sig. Han säger att många ungdomar helt enkelt är vilsna. Han berättar om evangeliets principer för sina vänner när han kan, även om många av dem backar och inte vill veta mer när de förstår vad de skulle vara tvungna att lyda.

Ungdomarna lär sig många falska uppfattningar från världens filosofier, säger Juani Parra, som, fast hon fortfarande är ung själv, har haft ledaruppgifter i Hjälpföreningen, Primär och Unga kvinnor i sin församling San Fernando i Cádiz stav. Liksom andra ungdomsledare säger hon att ungdomar som inte har haft evangeliets påverkan i livet ibland skrattar åt tanken på kyskhet och säger att det är dumt eller omöjligt och onaturligt att leva efter en sådan hög norm. En del reagerar ilsket på tanken om kyskhet. När den ideologiska friheten växte i Spanien under de senaste tjugo åren blev sexuell frigörelse på något sätt förbundet med grundläggande frihet som tanke- och yttrandefriheten, så en del ser på begreppet kyskhet – och andra normer som kräver självkontroll – som en attack mot den personliga friheten.

Trycket på ungdomarna att rätta sig efter majoritetens åsikt kan vara enormt, säger Juanis 22-årige svåger, Jorge Parra, som nyligen kom hem efter sin mission i Kalifornienmissionen Anaheim. Han gick inte på sin egen avslutning i gymnasiet eftersom några klasskamrater hade hotat att hålla fast honom efteråt och tvinga honom att dricka alkohol. Men som väl är, är trycket på de ungdomar i kyrkan som förklarar att de tänker följa sina normer vanligtvis inte så hårt, men det kan alltid leda till en känsla av isolering från en del jämnåriga.

DELA MED SIG AV FRIDEN

Den känslan av isolering är inte unik för tonåringar. Marisa Rosado från Madrids femte församling i Madrids västra stav undervisar i organisk kemi vid ett katolskt universitet. Hon säger att det sociala livet ibland är ”lite svårt” för den som lever efter evangeliets principer – och för en ensamstående kvinna är det inte lätt att finna unga män med inriktning och mål i livet. Men hon är inte ensam. ”Kyrkan har egentligen inte avskärmat mig från människor, utan låter mig i stället möta en särskild sorts människor”, säger hon.

En del säger artigt att hon är ”konservativ” på grund av sin övertygelse. Det får henne inte att ändra sig. ”Att vara medlem i kyrkan är inte alltid lätt, men det är grunden i mitt liv”, säger hon. ”Evangeliet ger mig frid när jag behöver frid och ger mig styrka när jag behöver styrka.”

Medlemmarna försöker dela med sig av den friden och styrkan till sina grannar. I San Fernando har Rogelio och Olaya Parra, Jorges föräldrar, berättat om evangeliet i årtionden nu. Deras stavspresident säger att mer än 100 lokala medlemmar har slutit sig till kyrkan genom kontakter med paret.

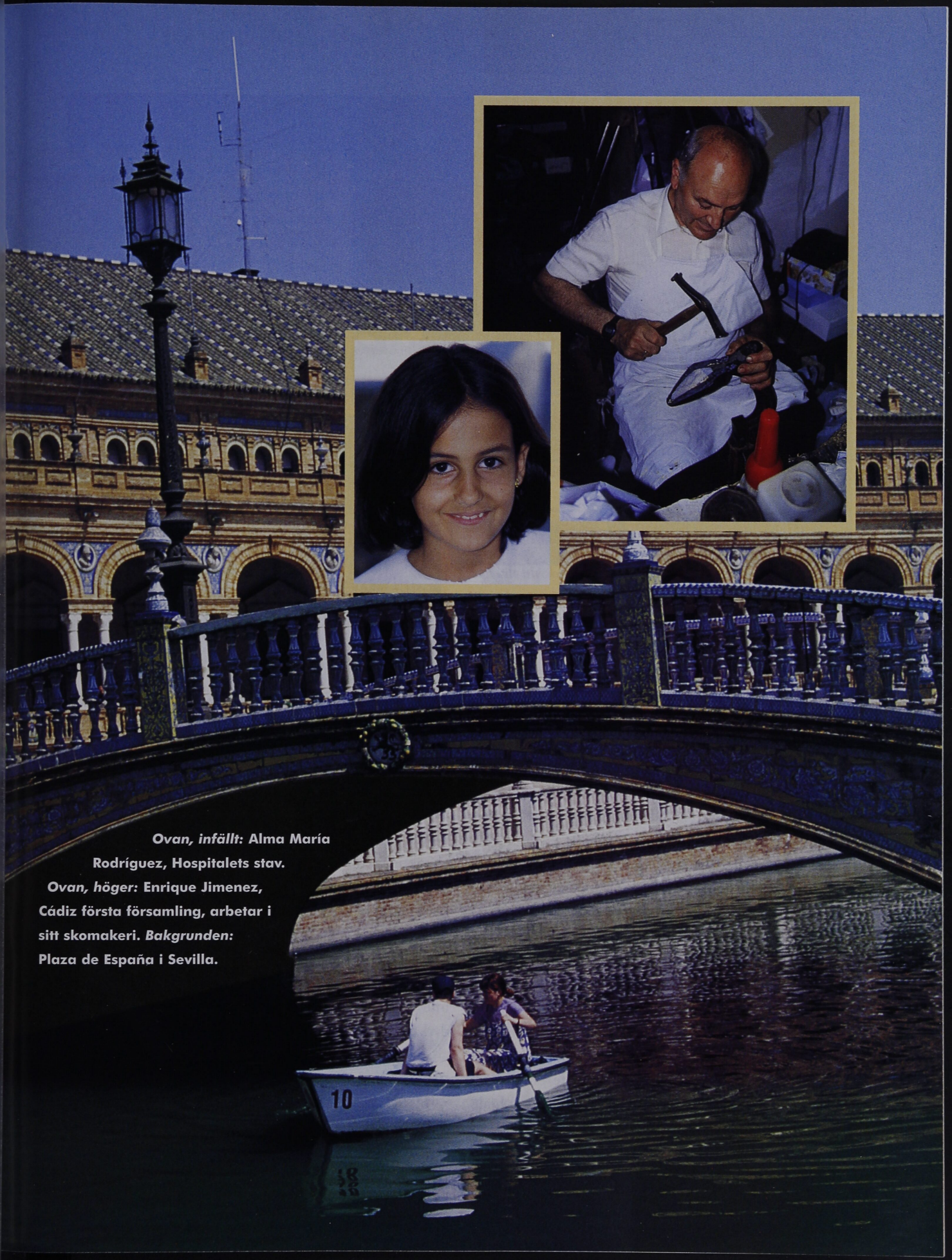

Ovan, infällt: **Alma María Rodríguez, Hospitalets stav.**
Ovan, höger: **Enrique Jimenez, Cádiz första församling, arbetar i sitt skomakeri.** ***Bakgrunden:*** **Plaza de España i Sevilla.**

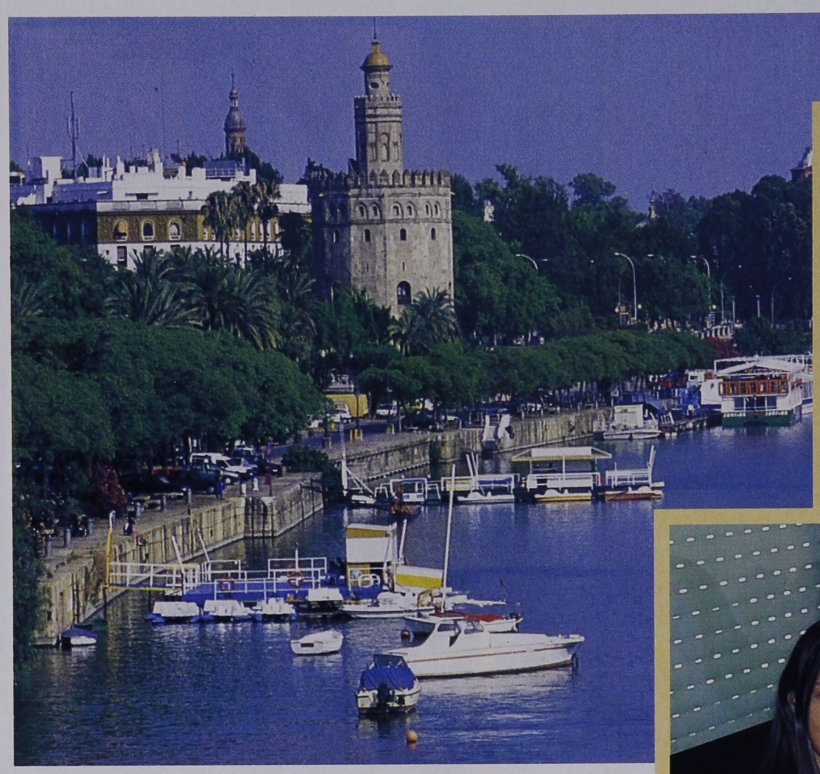

Kartan visar också stavarnas och missionernas huvudkontor i Spanien.

***Ovan:* Familjen Viñas från Algeciras – dottern Ana, *vänster,* José, Mari Carmen och dottern Patricia. *Ovan, vänster:* Utsikt över Sevilla från Trianabron.**

Rogelio minns att när de döptes 1972 "sade min far till mig att jag var galen". Olaya säger att hennes familj också var upprörd, men "jag låter mig inte påverkas av vad andra tycker om jag vet att det är rätt".

Strax efter sitt dop "blev jag Primärs president", minns Olaya med ett skratt, "och jag hade ingen aning om vad Primär var. Jag var alldeles borta." Hon lärde sig snabbt. Hon har fortsatt att undervisa och ha ledaruppgifter i alla biorganisationerna. Hennes man har haft olika ledaruppdrag och verkar för närvarande som stavens patriark och är tempelbeseglare.

Förr i tiden hade man i San Fernando missionärslektioner med många av de första nyomvända i området hemma hos familjen Parras. Det är precis så det bör vara, säger den tidigare missionspresidenten Faustino López i Alcalá de Henares andra församling i Madrids östra stav. Han verkade som president för Spanienmissionen Málaga – den förste spanjoren som var president för en mission i sitt hemland. "Medlemmarna är de enda som kan öppna en del dörrar", säger han. Kyrkan har gott rykte bland dem som känner till den genom sina vänner. Men utan hjälp från medlemmarna har missionärerna ofta svårt att finna människor att undervisa.

Vad avskräcker människor från att lyssna? Välstånd är en viktig faktor, säger broder López.

Jorge Parra, den återvände missionären från San Bernadino, håller med. Det var lättare att undervisa de spansktalande i USA, minns han, eftersom de ofta hade det mindre gott ställt. Men många människor i hans hemland är jämförelsevis rika och välbärgade och tycks inte ha något behov av Gud eller av organiserad gudsdyrkan.

UTVIDGA VINGÅRDEN

Många av dopen nuförtiden i Spanien sker bland sydamerikanerna som dras till Europa för att finna bra arbeten. Immigrerade sydamerikaner som har varit

STATISTIK

Medlemsantal: 30 000

Stavar: Barcelona, Cádiz, Elche, Hospitalet, Madrid öst, Madrid väst, Sevilla.

Missioner: Barcelona, Bilbao, Las Palmas (Kanarieöarna), Madrid, Málaga.

Tempel: I Moratalaz, ett förortsområde i Madrid, invigt den 19–21 mars 1999. Det betjänar medlemmarna i Spanien, Portugal och södra Frankrike.

medlemmar i kyrkan i många år är starka medlemmar i många förortsförsamlingar i Spanien. Ett exempel är familjen Zacarías från Madrid, som ursprungligen kommer från Peru.

Orlando och Esperanza Zacarías har tre vuxna döttrar – Rocío, Gabriela och Alice – och en son, José, som bor hos dem. Det gör också en systerdotter, Jenny Castro. Familjemedlemmarnas långa erfarenhet i kyrkan innan de kom till Spanien har varit en tillgång när de har verkat i kallelser i församling eller stav.

Orlando, som är revisor, kom först till Spanien för att hitta arbete. Sedan skickade han efter resten av familjen. Alla de fyra unga kvinnorna arbetar och studerar på samma gång – i främsta hand europeiska språk – så att de ska bli mer mångsidiga arbetstagare. Det är stor konkurrens på arbetsmarknaden.

Som exempel på kyrkans styrka i Spanien har några medlemmar uttryckt sin tro på följande sätt:

Pepita Mompó från Sabadells församling i Hospitalets stav var utan tvekan en av de första medlemmarna i Spanien. Hon döptes 1964 under ett besök hos släktingar i Brasilien. Hon har verkat i en lång rad olika kallelser i Primär och Hjälpföreningen sedan kyrkans första pionjärtid i Barcelona. Hon säger: ”Varje kallelse för med sig sina egna välsignelser. Man lär sig något av varje kallelse.”

Jesús Galván från Jerez församling i Cádiz stav förespråkar större engagemang i samhället från medlemmarnas sida. Han säger: ”Vi måste visa Herren att vi vill ta hand om våra bröder och systrar. Sedan gör Herren sin del.”

Alicia Blasco och hennes man och barn bor långt utanför Madrid, men de reser regelbundet den långa vägen till kyrkans möten eftersom evangeliet erbjuder ”en framtid för våra barn” på ett sätt som inget annat gör, säger Alicia. De är isolerade från andra medlemmar i kyrkan, men syster Blasco håller trofast seminarielektioner varje dag med deras dotter.

Bröderna Manolo och José Viñas från Algeciras, som båda varit grenspresidenter, talar entusiastiskt om aktiveringsprogram och missionärstillfällen. Kan deras lilla gren, med sin etniskt blandade och högst föränderliga befolkning i hamn- och semesterområdet vid Gibraltar, verkligen växa särskilt mycket? ”Givetvis”, säger Manolo entusiastiskt.

STÄRK RÖTTERNA

Det nya templet i Madrid är verkligen en synbar symbol för kyrkans närvaro i Spanien, men det är också ett andligt ankare för de sista dagars heliga. Den personliga förberedelsen och släktforskningsarbetet har ökat när medlemmarna har förberett sig för att utföra tempelförordningar för sina förfäder och för sig själva. Att se templet som en andlig port till evigheten gör att många säkert känner som Rocío Yagüe från Madrids första församling i Madrids västra stav: ”Templet är Herrens hus. När jag besöker det gör jag det för att känna hans Ande.”

Arturo Torres från Madrid, som har varit medlem sedan 1971, säger att han har sett Spanien ändras från ett religiöst land till ett land utan tro. Men denna brist på tro kan övervinnas när medlemmarna i kyrkan tar kontakt med släktingar och vänner. Kyrkan håller på att skapa en ny, mer spansk image på grund av templet, säger han.

”Med mer tro från allas sida och mer arbete kommer situationen att ändras.” Denna förutsägelse är inte den mest logiska, säger han, eftersom så många är så skeptiska mot religion. Men ”jag ser på det med trons öga – och trons öga säger mig att det kommer att bli många fler medlemmar.” □

JAG ÅTERVÄNDE

Barbara Aycock
ILLUSTRERAD AV ROBERT A MCKAY

Jag är inte säker på varför jag kom ifrån kyrkan. Kanske var det för att jag växte upp på det oroliga sextiotalet och engagerade mig i de sociala förhållandena. Kanske var det för att jag distanserade mig från min släkt. Vilken än orsaken var så slutade jag besöka kyrkan och var mindre aktiv i många år.

Jag gick på ett universitet i Idaho när en ung indiankvinna kom fram till mig och sade: "Jag vet att du är medlem i min kyrka. Vill du följa med mig till kyrkan?"

Jag fick minst sagt en chock. Jag levde inte den sortens liv som man förväntar sig av medlemmarna i kyrkan. Hur kunde hon veta att jag var medlem?

"Javisst", sade jag. Så Rosemary och jag besökte sakramentsmötet tillsammans, och från och med då växte vår vänskap.

Precis före sommarlovet frågade Rosemary mig om jag ville tillbringa sommaren med henne och hennes familj i Alaska. Jag hade inga bestämda planer för sommaren och var sugen på något spännande, så jag tackade ja.

Jag visste inte vad jag väntade mig när flygplanet landade på en smaragdgrön ö med höjder beslöjade av dimma. Rosemarys tre yngre bröder mötte oss i en gammal pickup. När vi bullrande körde in i staden på öns enda asfalterade gata insåg jag plötsligt att jag befann mig på en speciell plats.

Jag lärde mig mycket den sommaren. Jag lärde mig hur man rensar fisk på den lokala laxkonservfabriken. Jag lärde mig respektera indianernas gamla seder och kultur. Jag lärde mig att älska havet när jag utforskade de oländiga, klippiga, ensliga stränderna.

Men mest av allt började mitt hjärta mjukas upp vad gäller kyrkan, när jag accepterades av främlingar som inte brydde sig om hur jag såg ut på utsidan men som brydde sig mycket om vem jag var på insidan.

Öns gren hade sina möten på en övergiven kustbevakningsbas från andra världskriget. När en handfull indianmedlemmar samlades en söndagsmorgon, förvånades jag över insikten att kyrkan här var densamma som jag hade känt till när jag var barn. En känsla av tröst kom över mig och jag insåg att till och med här, så långt hemifrån, kunde jag dyrka Gud så som jag en gång hade lärt mig. Jag lärde mig att oavsett vart man beger sig i världen är evangeliet alltid detsamma och kyrkan är till för *alla*, oavsett kultur eller bakgrund.

Jag förändrades för gott på grund av min vistelse på ön. När det var dags att åka tillbaka till skolan förstod jag att jag hade fått en ny inblick i livets mening. Mitt hjärta hade rörts och även om jag inte visste det då, hade jag påbörjat min långa resa tillbaka till aktivitet i kyrkan.

Flera år senare, efter det att jag gift mig, såg jag in i mitt förstfödda barns ögon och visste att jag var tvungen att ta nästa steg mot att delta helt och fullt av det evangelium som hade lärt mig att föräldrar kan vara med sina barn för evigt. Min man, som ännu inte är en aktiv medlem i kyrkan, förstod och stöttade mig i min föresats att återvända till kyrkan. Till sist fattade jag beslutet att bli helt aktiv i kyrkan, och med det följde ett fördjupat förhållande till vår himmelske Fader och uppskattning av Mormons bok.

Sedan jag bestämde mig för att ge mitt liv åt Frälsaren har jag blivit rikligen välsignad. Det slutliga steget på den resa som jag påbörjade för så länge sedan på en liten smaragdgrön ö, tog jag när jag besökte templet och tog del av anden där. Nu när evangeliet är en fullständig del av mitt liv igen har jag återknutit kontakten med mina släktingar, och min kärlek till mitt arv har ökat. Mitt vittnesbörd om en himmelsk Fader som älskar, förlåter och välsignar oss har växt.

Med åren har Rosemary och jag till slut förlorat kontakten. Men i tysta stunder går mina tankar ännu

tillbaka till den där magiska sommaren när en kär vän och en liten grupp heliga på en otroligt vacker ö hjälpte mig att återuppväcka minnet av mina rötter i evangeliet. □

Jag visste inte vad jag väntade mig när flygplanet landade på en smaragdgrön ö med höjder beslöjade av dimma, men jag insåg snabbt att jag befann mig på en speciell plats.

KAN JAG HJÄLPA TILL?

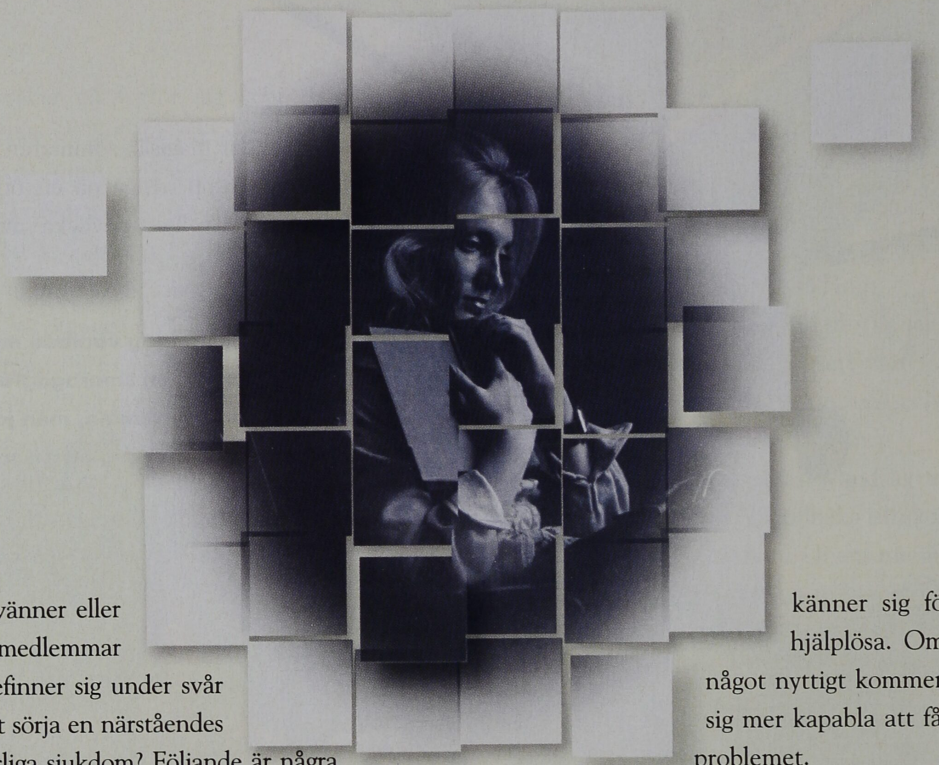

Har du vänner eller familjemedlemmar som befinner sig under svår press, såsom att sörja en närståendes död eller allvarliga sjukdom? Följande är några sätt att stötta dem när de handskas med sina utmaningar.

1. *Lyssna*. Uppmuntra dem att uttrycka sina känslor. Försäkra dem om att det inte är fel att gråta och normalt att känna sig upprörd, förvirrad och rädd under svåra påfrestningar.

2. *Engagera familjemedlemmarna*. Uppmuntra dem att be och arbeta tillsammans med sin familj för att lösa problemet.

3. *Döm inte*. Kommentarer som "om du bara hade . . ." eller "jag sade ju att detta skulle hända om . . ." får dem bara att känna sig skyldiga. Hjälp dem att inse att de inte är skyldiga till händelser utanför deras kontroll och att detta inte är något straff. Om de är ansvariga för problemet, uppmuntra dem att lägga det förflutna bakom sig genom att omvända sig. Omvändelse gör det möjligt för dem att förlåta sig själva.

4. *Uppmuntra dem att fortsätta med sina dagliga bestyr eller ge dem en meningsfull uppgift att utföra.* De kanske känner sig förbryllade och hjälplösa. Om de kan göra något nyttigt kommer de att känna sig mer kapabla att få kontroll över problemet.

5. *Tillbringa tid tillsammans*. Visa dina vänner eller familjemedlemmar att du bryr dig om dem genom att finnas till hands. Be med och för dem.

6. *Hjälp dem få ett andligt perspektiv*. Hjälp dem inse syftet med prövningar och lidanden i livet. Inge dem en känsla av hopp.

7. *Använd kyrkans resurser*. Kyrkan tillhandahåller andligt och känslomässigt stöd från ledarna i prästadömet och Hjälpföreningen, timlig hjälp genom församlingens eller grenens välfärdskommitté och stöd från hemlärare och besökslärare.

Se till att inte glömma bort dem vars problem kvarstår efter den första vågen av stöd. En nybliven änka eller änkling kan behöva lika mycket omtänksamhet sex månader efter makens begravning som de behövde omedelbart efter dennes död. – *General Church Welfare Services Department* □

FOTO JON T LOCKWOOD, ELEKTRONISKT BEARBETAT

***Alma och Amulek i fängelse,* av Gary L Kapp**

"Jorden skalv våldsamt och fängelsemurarna rämnade itu och föllo omkull, och överdomaren och de lagkloka och prästerna och lärarna, vilka hade slagit Alma och Amulek, blevo dräpta genom murarnas fall. Alma och Amulek kommo ut ur fängelset oskadade" (Alma 14:27–28).

Detta är Jesu Kristi kyrka. Det är hans kyrka. Han är vårt föredöme, vår Återlösare. Vi är befallda att vara lika Kristus (se 1 Joh 3:7). Han undervisade barnen. Han befallde sina lärjungar i Jerusalem: ’Låt barnen vara, och hindra dem inte från att komma hit till mig! Himmelriket tillhör sådana som de’ (Matt 19:14).” Se president Boyd K Packer, ”Undervisa barnen”, sidan 14.

SWEDISH

4 02209 85180 1